

๑

ฝนตกตั้งแต่เช้าแล้ว

สายฝนที่ปรายปรายจากฟ้าพาให้เย็นใจนั้นกินเวลามาจนถึงเย็น เล่นเอาใครหลายคนดีใจที่อากาศเย็นลงบ้างกลางฤดูร้อนอันโหดร้าย

ยกเว้นดังฟ้า

เพราะแม้ฝนจะตกเบาๆ ก็ทำให้เปียกปอน เมื่อจากไปก็ทิ้งความเฉอะแฉะไว้ให้รำคาญใจ แถมยังเป็นอุปสรรคต่อการทำงานของเธอลายต่อหลายครั้ง

ที่สำคัญคือ...ฝนตกในวันมงคลสมรสอย่างวันนี้ วันที่ดอกไม้ควรแบ่งบานราวฤดูใบไม้ผลิ มวลไม้เขียวชอุ่มรับแสงแดดเจิดจ้า ทุกอย่างควรงดงามและสดใส

แต่ช่างมันเถอะ

ในเมื่อวันนี้ไม่ใช่งานแต่งงานของเธอ ฝนจะตกจนฟ้าถล่ม ตกจนหลังคาแยก ตกจนผนังแตก ตกจนงานพังไปเลยยิ่งดี

ดังฟ้ากำซองสืคริมซึ่งภายในมีเงินจำนวนหนึ่งที่ใส่แล้วดูไม่น่าเกลียด

เสียชีวิตนิดหน่อยที่ไม่อาจตามใจตัวเองได้ด้วยการใส่เบรกก็ไม่เพื่อแสดงให้เห็นว่าเธอเห็นความรักของคู่บ่าวสาวเป็นเช่นไร หญิงสาวก้าวลงจากรถยุโรปหูลุของตน เดินเข้าโรงแรมพร้อมหยิบโทรศัพท์ที่ออกมาดู หน้าจอปรากฏสายที่ไม่ได้รับอยู่สี่สาย หญิงสาวจึงโทร. หาคณโทร. เข้ามาสายล่าสุดอย่างภานินี บอกเพื่อนไปว่ากำลังเดินเข้างาน

ในไม่ช้าก็ถึงด้านหน้างานซึ่งตกแต่งด้วยแบ็กดรอปดอกกุหลาบแซมลิลี่สีชมพูสลับขาว ถัดไปเป็นทางเข้างานซึ่งจัดเป็นทางเดินซุ้มโค้งที่ประดับด้วยกาเพชเรลัดเงินระยิบระยับพราวพราว ภายในซุ้มโค้งนั้นมีรูปคู่บ่าวสาวในอิริยาบถต่างๆ ประดับตลอดทาง ตั้งฟ้าชายตามอง คิดในใจว่าถ้ามีทางอื่นให้เข้าก็จะไปเข้าทางนั้น พลันเห็นหนึ่งในเพื่อนสนิทของเธอกำลังโบกมือเรียก

“เฮ้ย ฟ้า”

ตั้งฟ้ายิ้มทันที โบกมือตอบ “ไวกิปต์ สบายดีไหมแก”

เธอเดินเข้าไปทักบ่าเพื่อนซี้ตั้งแต่ ม. ลืออย่างของขวัญ ก่อนหันไปยิ้มร่าให้ตั่งดาวกับภานินี

“ไวดาว ไงฟู เป็นไวกันมั่ง”

“ก็สบายดีแก แต่ยุ่งโคตร” ของขวัญส่ายหน้า “แล้วแหละ ทำก็จ๊อบละตอนนี่ ยังไปช่วยแจ้แกขายไอติมอยู่ไหม”

ตั้งฟ้าพยักหน้า นึกถึงร้านขนมหวานและไอศกรีมซึ่งเป็นธุรกิจเสริมของพี่สาวนอกเหนือจากงานในวงการบันเทิง

“ชาย ยุ่งเหมือนเดิม ว่างๆ มากินนะ แล้วบอกว่าเป็นเพื่อนฟ้า เตียวให้คิดราคาพิเศษ”

“ถ้าจะลดทั้งทีก็ขอฟรีเลยได้ไหม”

“ใครว่าลด คิดเพิ่มต่างหาก เตียวบอกเด็กที่ร้านให้ว่าถ้ามีผู้หญิงทำทางป๊าๆ มาคน ให้คิดเพิ่มไปเลยห้าสิบเปอร์เซ็นต์”

“ร้าย” ของขวัญลืบลึงตาใส่เพื่อน แล้วหันไปทางตั่งดาวซึ่งมองไปรอบๆ

งานด้วยแวตานิ้อยๆ

“เป็นไรต่างดาว มัวแต่ทำคลอดจนลืมนิดโบทหรือ”

ตั้งดาวหันกลับมามองเพื่อนตาเขียว ดั่งฟ้ากับภานี่เลยหัวเราะ แล้ว
คนหลังก็เป็นฝ่ายถาม

“แล้วแกะดาว สรุปร่างเดือนไหน รีบไปเข้าคอร์สเจ้าสาวสิ”

“อันหรือ” แพทย์หญิงตั้งดาวหรือที่เพื่อนสนิทชอบล้อชื่อว่าหมอ
ต่างดาวสีหน้าแข็งจัด “ทะเลาะกับพี่ภูมิแทบตาย ไม่อยากแต่งงานล่ะ”

ดั่งฟ้าเกาหัวแกรๆ “จริงหรือ ตอนที่พี่ภูมิขอแก่นั้นหวานจนหมดตาย
หมดโลกเลยนะนั่น”

คนพูดนึกถึงคลิป์วิดีโอที่เพื่อนสาวโพสต์ทางอินสตาแกรม การ
ขอแต่งงานหน้าพระราชวังแวร์ซายโดยมีสักขีพยานเป็นชาวฝรั่งเศสและ
นักท่องเที่ยวนั้นเรียกได้ว่างดงามยิ่งกว่าเทพนิยายใดๆ

“ไอ้ตอนขอมันก็ดีอยู่หรอก แต่พอมาคุยกันเรื่องแต่งงาน อื้อหือ บ้าน
พี่ภูมิแกใหญ่ อากงอาม่าอาเจ็กอยู่กันครบ พี่ภูมิเกลานชายคนโตไป แต่ละ
ท่านเลยดีใจงานแต่งงานเหมือนเป็นงานแต่งงานตัวเอง นี่ต้องได้รับบัญชาเรียง
บ้าน ห้ามเอาสีเหลืองเพราะไม่ถูกโฉลก สีฟ้าไม่ดี สีเขียวไม่สวย ห้ามมีตัว
อักษรนูนนี่นั่นในงาน งบประมาณเท่านี้ๆ แต่อยากได้งานแบบจักรพรรดิแต่ง
สนมเอก ไหวปะ”

ตั้งดาวผ่นลมหายใจแรงๆ

“ยิ่งกว่านั้นพี่ภูมิแกก็ตามใจญาติๆ ที่พากันมือไม่พายเอาเท้าราน้ำ มี
แต่ฝั่งฉันวิ่งคนเดียว พี่แกอ้างแต่ติดคนไข้ด่วน แหม...ทำคลอดนี่ไม่ด่วน
เลยนะ ยุงจนหัวขวิดไม่มีเวลาทำอะไรเลย แหมจะแต่งงานที่ก็รื้อยพอ
พันแม่่มากๆ”

จริงอย่างที่เพื่อนว่าไม่มีผิด ในเมืองงานแต่งงานไม่ใช่เรื่องของคนสอง
คน ดั่งฟ้าได้พิสูจน์ความจริงข้อนี้มาแล้ว เมื่อดูจันผู้เป็นพี่สาวแต่งงานเมื่อ
เกือบสี่ปีก่อน ลำพังแต่งงานนั้นก็ถือได้ว่าเป็นเรื่องใหญ่พออยู่แล้ว แต่เพราะ

พี่สาวของเธอคือนางเอกแถวหน้าของเมืองไทย งานแต่งงานจึงต้องยักษ์ตามชื่อเสียง งานหนักเลยตกมาที่น้องสาวซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้จัดการส่วนตัว วังรุ่นจัดพื้นที่ต้อนรับสื่อในงานแถลงข่าว ประสานงานกับออร์แกนเซอร์ให้ทุกอย่างออกมาเรียบร้อย และบริหารงานที่มีแขกนับพันคนให้ผ่านพ้นไปได้ด้วยดีจนลงหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ได้อย่างสวยงาม

“แล้วไหวไหมแบบนี้ จะเลิกมะ” ของขวัญถามตรงๆ ใบหน้าขาวกระจางดูอ่อนเยาว์อย่างยากจะเชื่อว่าเป็นผู้จัดการใหญ่

“ยังไม่ได้เลิกกันยะ” ตั้งดาวตอบว่าเพื่อนดั่งปักจนเพื่อนร้องไห้อีก เธอไม่สนใจแล้วหันมาทางตั้งฟ้า “แกก็มารอรับช่อดอกไม้เจ้าสาวได้เลย”

ตั้งฟ้ายิ้ม ภาวนีหนีออกไปทางเจ้าบ่าวในชุดทักซิโดสีดำกับว่าที่ภรรยาที่ยืนรับแขกอยู่แล้วอดกตัญญูไม่ได้

“คู่เพื่อนดั่งยังไม่ควรเลิก แต่คู่บ่าวสาวนี่ดี...น่าจะเลิกกันซะ”

“เออ เห็นด้วย ให้มันเลิกกันในงานตอนนี้ทันไหม” ของขวัญเสริมรอยยิ้มนางมารปรากบนหน้า

“ช่างมันเถอะ” ตั้งฟ้าตัดบท ไม่แม้แต่จะหันไปมองคู่รักที่ควรเลิกกันของของขวัญเลิคว่างเดียว “แก...”

“เขาจะแต่ง จะเลิก จะมีลูกมีหลาน จะทำอะไร มันก็ไม่ใช่เรื่องของฉันมานานแล้ว เราห้ามเขาไม่ได้ แต่เราพยายามห้ามใจเราไม่ให้กลับไปคิดได้”

หนึ่งผู้จัดการสาวและสองแพทย์หญิงพร้อมใจกันยกมือขึ้นประณมของขวัญว่าน่าด้วยน้ำเสียงเลื่อมใส

“สาธุบุญค่ะซิส แต่มบุญจะหนุนส่งให้แฟนใหม่ดียิ่งกว่าเทวดา”

“ถวายเป็นปัจจัยคือเศรษฐกิจ ถวายแฟนไม่รักดีให้ชาวบ้านคือตั้งฟ้า”

ตั้งดาวเสริมแล้วยกมือขึ้นเหนือหัว ตั้งฟ้าถึงกับกลั้นหัวเราะ ก่อนว่าเสียงเหี้ยม ดวงตาวาวโรจน์

“พวกแกก็เวอร์ไป เรื่องมันผ่านมานานแล้ว กล้าเชิญฉันก็กล้ามา คง

“ไม่คิดว่าฉันจะกล้ำงานแต่งแฟนเก่าตัวเองอย่างนั้นสิ”

เพื่อนทุกคนหุบยิ้มทันทีเมื่อเห็นรอยยิ้มอำมหิตของดั่งฟ้า

“ไหนใครว่ามันบรรลุลแล้ว ถอนคำพูดแป๊บ”

ภานินีกระตุกเพื่อนอีกสองคนที่ยังกะพริบตาปริบๆ ดั่งฟ้าก๊วฉับๆ ไปลงทะเลเบียนแซก ไม่ได้มองหน้าฝ่ายต้อนรับต้อนรับของข้าวสวยและจดปลายปากกาเขียนหัวดๆ ลงในสมุดอวยพร

ขอให้รักกันนานๆ นะ - ฟ้า :)

...รักกันชั่วกัลปาวสาน จนเป็นฟอสซิลให้คนรุ่นหลังได้ศึกษาพฤติกรรมไม่ดีของบรรพบุรุษและไม่เอาเป็นแบบอย่าง

พอเขียนเสร็จ หญิงสาวก็เดินไปที่เบ็กตรอป ปรามตมองเพื่อนเจ้าสาวที่ใส่ชุดสีชมพูดูสวยงาม ถัดไปเป็นกลุ่มเพื่อนเจ้าบ่าวสมัย ม. ปลายที่เธอคุ้นหน้าคุ้นตาเป็นอย่างดีกำลังยืนคุยกัน แต่พอหันมาสบตาเธอบีบก็หยุดนิ่งราวถ่านหมดกะทันหัน รอยยิ้มหายวับไปจากหน้า ขณะที่ดั่งฟ้ากลับยิ้มแทนจนดวงตากลมโตกลายเป็นรูปสระอิ โบกมือแล้วทักทายเสียงหวานเจี๊ยบ

“สบายดีกันนะ ไม่เจอตั้งนานเนาะ”

ความเจี๊ยบเกิดขึ้นหลังคำถามเธอ ดั่งฟ้ายิ้มหวานหยดเหมือนเดิม ทว่ากลับไม่มีเพื่อนเจ้าบ่าวคนไหนยิ้มตอบเธอเลย นานทีเดียวกว่าหนึ่งในนั้นจะพยักหน้าอย่างกระอักกระอ่วน

“สบายดี...”

หญิงสาวตัวต้วส่ายตาไปรอบๆ เห็นคนหน้าคุ้นเคยจากสมัยมัธยมและมหาวิทยาลัยเต็มไปหมด เธอพูดกับเพื่อนเจ้าบ่าวต่อด้วยน้ำเสียงสบายๆ

“เหมือนนางเลี้ยกรุ่นเลยเนาะ”

“เอ่อ...นั่นสิ”

เพื่อนคนที่ตอบยังยิ้มไม่ออก ดั่งฟ้าเลยยิ้มให้พอเป็นพิธีแล้วเลี้ยวออกมาสองสามก้าว เหลือบมองเจ้าบ่าวที่กำลังถ่ายรูปกับแขกอยู่ด้านหน้าเบ็กตรอป ก่อนหันมาสบตาเธอโดยบังเอิญเมื่อถ่ายรูปเสร็จ

รอยยิ้มที่เคยมีเมื่อไม่กี่วินาทีก่อนบนใบหน้าสมุทรพลันหายวับ ดวงตาเรียวเบิกขึ้น อากัปกริยาของเขาทำให้ตั้งฟ้าเข้าใจได้ทันทีว่าสมุทรเชิญเธอมาแค่ตามมารยาท และเธอเอง...ก็ยิ่งตัดสินใจมานานนี้ ทั้งที่จริงๆ แล้วไม่ต้องมาก็ได้

ตั้งฟ้าหายใจเข้าลึกๆ สีหน้าไม่เปลี่ยนแปลงแม้แต่นิดเดียวราวกับเป็นนักแสดงคนหนึ่ง ก่อนค่อยๆ คลี่ยิ้มหวานที่ครั้งหนึ่งสมุทรเคยสารภาพว่าเป็นเหตุให้ตกหลุมรักเธอ

“เป็นไงมั่งซี”

“ฟ้า...”

สมุทรพิมพ์ปากได้เท่านั้น จนเจ้าสาวหันมามอง...และชะงักไปด้วยอีกคน

เสียงรอบตัวพลันเงียบสงัด เจ้าสาวคนสวยหน้าเหลอไปทันที ก่อนจะรีบตีสีหน้าปกตಿಯ่างรวดเร็ว ตั้งฟ้าพินิจใบหน้าสวยสดของชลธรที่เปล่งปลั่งไปด้วยรัศมีเจ้าสาว วันนี้...สวยกว่าตอนเคยมีเรื่องกับเธอ หญิงสาวเผลอแสบยิ้มเมื่อตัวตวยตวยไปมองมือที่ยังเกาะกุมกันแน่น

ยากจะเชื่อว่าครั้งหนึ่งเธอก็เคยจับมือเจ้าบ่าวไว้แน่นเช่นกัน

‘ฟ้าอยากแต่งงานตอนอายุเท่าไร’

เสียงนุ่มนวลของสมุทรดังขึ้นข้างหูตั้งฟ้า ตอนนั้นเธอกำลังเขียนหมอบนเตาปิ้ง เธอเพิ่งอายุยี่สิบห้า และเป็นสถาปนิกสาวไฟแรง

‘ถามนี้จะขอแต่งงานหรือ’ ตั้งฟ้าไม่คาดที่จะเจอคำถามนี้เร็วนัก เลยถามกลับตรงๆ หยุดเขียนหมู

‘เรารักกันก็ต้องแต่งงานกันอยู่แล้ว’ ชายหนุ่มยิ้มละมุน ควันลอยขึ้นบังหน้าเขาบางส่วนแล้วหายไป

หญิงสาวไม่ปฏิเสธว่าตนอ่อนใจไม่น้อยยามเห็นรอยยิ้มของคนรัก ทว่าเมื่อคิดถึงอนาคต...ไม่ว่าจะใกล้หรือไกล เธอกลับเห็นไม่เห็นเวลาที่จะเอามา

หุ้มเท้าให้เรื่องชีวิตคู่ ในเมื่อเธอรับหลายหน้าที่เหลือเกิน ไม่ว่าจะจะเป็น
สถาปนิกหรือเป็นผู้จัดการส่วนตัวดาราดัง แลเวลานอนยังไม่ค่อยมีเลย

‘ยังไม่ได้อะไรเลย ยังไม่ต้องรีบคิดด้วยมั้ง’

ชายหนุ่มเล็กคิ้วคล้ายกับที่เธอว่าไปไม่ค่อยถูกใจเขาเท่าไร ‘จริงๆ ก็
น่าจะเริ่มคิดได้แล้วนะฟ้า เรายังคิดเลย เรายากแยกออกมาอยู่กับฟ้าแล้ว’

ตั้งฟ้าชะงัก แล้วถ่ายทอดความคิดของตนออกมาอย่างใจเย็น ‘ทุก
อย่างมีจังหวะของมัน วันนี้เรายังไม่ได้อะไรเรื่องแต่งงานเพราะเราไม่พร้อม
แต่ถ้าเราพร้อมเมื่อไร มาคุยกันวันนั้นก็ไม่ว่า’

‘เราเข้าใจฟ้านะ เข้าใจว่าทั้งฟ้าและเราก็ยุ่งกันทั้งคู่ ยุ่งจนพวกเพื่อน
เรามันยังแซวว่าคิดยังไงที่ดิเวลอปเปอร์กับสถาปนิกเป็นแฟนกัน ไม่แต่ง
วันนี้หรือ ฟ้าไม่ต้องกลัว แต่แค่อยากให้ฟ้าไปลองคิดดูคร่าวๆ ว่าพร้อม
ช่วงไหน เราเองจะได้เตรียมตัวเหมือนกัน’

รอยยิ้มละมุนยังอยู่บนใบหน้าของเขา สถาปนิกสาวหย่อนไหล่ลงเตา
เพิ่ม พูดยิ้มด้วยน้ำเสียงสบายๆ

‘ซึ่งยังต้องทำงานหาประสบการณ์ ยังต้องผ่านอะไรอีกเยอะ กว่าแอป-
พลิเคชันจะออกมาเป็นรูปเป็นร่าง แถมยังธุรกิจของที่บ้านที่ซีต้องดูแลอีก
เอาจริง...ถ้างานเราไม่เยอะ เราอาจลาออกแล้วพร้อมไปเป็นเจ้าสาวให้ ไป
อยู่ดูแลซี แต่ตอนนี้เราดูแลกันห่างๆ แบบนี้เราว่ามันก็โอเคนะ ซีดูแลตัวเอง
ได้ เราดูแลตัวเองได้ และเราก็ไว้ใจกัน แบบนี้มันก็ไม่มีปัญหา’

เธอเงยหน้าขึ้นสบตาเขา แล้วเอื้อมมือซ้ายไปแตะหลังมือคนรัก บีบ
แน่นๆ ก่อนรับสัมผัสแบบเดียวกันกลับมา

‘ไม่ใช่เพราะไม่รัก ไม่ใช่เพราะไม่แคร์ แต่เพราะรู้ว่าต่างคนต่างมี
ความฝันที่ต้องตาม มีหน้าที่ที่ต้องทำ ตอนนี้เราก็แค่ไปทำตามหน้าที่ของเรา
จนลุล่วงด้วยดี ถ้าสักวันเราพร้อม...เราจะบอกเอง’

ทว่าวันนั้นไม่เคยมาถึง

และถ้าย้อนเวลากลับไปได้...เธอจะเปลี่ยนคำพูดหรือไม่

ตั้งฟ้าทบทวนกับตัวเองเสียบๆ และพบว่าตนไม่เสียใจเลยที่เคยพูดเช่นนั้น ในเมื่อเธอยังคงให้ความสำคัญกับหน้าที่และสิ่งที่จะต้องทำเหนือเรื่องหัวใจมาโดยตลอด แล้วก็ไม่ได้คิดว่าจะลงหลักปักฐานกับใครหากไม่พร้อมไม่ใช่ลงไปก่อนแล้วค่อยคืนรนทีหลัง

น่าเสียดายที่สมุทรไม่รอเธอ และในวันนี้เขาก็ได้ลงหลักปักฐานกับหญิงสาวที่เจอกันตอนไปทำงานที่สิงคโปร์แล้ว

“เป็นไง เหนื่อยไหม” ตั้งฟ้าถามเจ้าบ่าวนั้นๆ

พูดจบก็เห็นเพื่อนเจ้าบ่าวและเพื่อนตนมองเธอเป็นตาเดียว สมุทรพยักหน้า

“เหนื่อยเอาเรื่องเหมือนกันฟ้า เตรียมงานเยอะแยะ”

“เข้าใจๆ งี้แหละงานแต่ง” ตั้งฟ้าถามต่อด้วยน้ำเสียงปกติ “ตอนนี้นงานเป็นไง”

เขาเสียบไปเล็กน้อยก่อนตอบ “ก็ดี”

“ดีแล้วละ”

“ฟ้าเองก็อย่าทำงานเยอะเกินไปล่ะ”

ประโยคสุดท้ายนั้น...เธอไม่ได้ยินจากเขามานานมากแล้ว ทั้งที่เมื่อก่อนได้ยินจนชินหู คุณเคยไม่ต่างจากคำว่าสวรรค์ ตั้งฟ้ารับความปรารถนาดีนั้นไว้ด้วยรอยยิ้ม ก่อนเหลือบมองช่างภาพที่ถือกล้องด้วยท่าทางจดๆ จ้องๆ รอว่าเมื่อไรเธอจะหันมายิ้มให้กล้องเสียที

“เชิญแขกถ่ายรูปด้วยครับ”

ตั้งฟ้ายิ้มกว้างขึ้นแล้วโบกมือปฏิเสธ “ขอโทษนะค่ะ”

ก่อนเดินออกมาโดยไม่เหลียวกลับไปมองหน้าเจ้าบ่าวหรือเจ้าสาวแม้แต่คนเดียว โดยมีเพื่อนสาวอีกสามคนเดินเป็นเงา แต่ก่อนจะเดินไปไกล สามคนก็นั้นหันกลับมาส่งสายตาเขียวปัดใส่เจ้าบ่าวและเจ้าสาวอย่าง

พร้อมเพรียง แล้วขีดหน้า เดินจากไปราวกับเป็นซูเปอร์โมเดล

ภายในห้องบอลรูมขนาดใหญ่แห่งนี้เต็มไปด้วยเพื่อนมัธยม แก๊งตั้งฟ้าหักท่ายด้วยรอยยิ้มจนเหงือกแห้งและเจ็บคอ เธอกับสมุทร รวมถึงภานินี ของขวัญ ตั้งดาว เรียนสายวิทยาศาสตร์-คอมพิวเตอร์เมื่อเข้าชั้น ม.สี่ ณ โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา เอกลักษณะของที่นี่คือระบบห้องจะไม่ใช่สี่ห้าห้อง สี่ห้าห้อง ไล่ไปเช่นโรงเรียนอื่น ทว่าเป็นเลขห้อง เช่นหนึ่งห้าห้า หนึ่งห้าหก แปดหนึ่งสอง โดยเลขตัวหน้าจะเป็นเลขของอาคาร และถือว่าเป็นรหัสลับของแต่ละตึก ตามด้วยเลขชั้นและเลขห้อง

ด้วยเหตุนี้เอง เพื่อนที่อยู่ด้วยกันตอน ม.สี่จะกลายเป็นกลุ่มที่สนิทกันที่สุดไปโดยปริยาย เพราะผ่านการรับน้องทั้งระบบห้องและระบบสายมาด้วยกัน พอขึ้น ม.ห้าก็ทะเลาะห้องกันภายในแผนการเรียนของตน เมื่อขึ้น ม.หกก็จะทะเลาะสายวิทย์กันทุกสาย ซึ่งแต่ละตึกจะมีห้องคิงและห้องควีนวิทย์เป็นของตัวเอง

สมุทรเป็นเด็กหลังห้องเมื่อสมัย ม.สี่ เป็นนักฟุตบอลและนักบาสเกตบอล หน้าตาโดดเด่น ในแต่ละวันจะต้องมีนักเรียนหญิงเดินผ่านห้อง แล้วหันมามองเขาที่นั่งตาปริบอยู่หลังห้องเสมอ

เขาไม่มีแว้วว่าจะชอบเธอเลยตอนเรียน ม.สี่ด้วยกัน มีเพียงการหยอ่กันเล่นเหมือนเพื่อนธรรมดาทั่วไป สมุทรมีข่าวก็ก๊ออยู่กับรุ่นพี่ดรัมเมเยอร์ประจำโรงเรียน แล้วก็เปลี่ยนคนใหม่ไปเรื่อยๆ จนกระทั่งโคจรกลับมาเจอกันอีกทีตอน ม.หก เธอเรียนห้องข้างๆ เขา เข้าร่วมกิจกรรมของตึกด้วยกันหลายกิจกรรมทีเดียว และช่วงนั้นเองที่สมุทรทำท่าว่าจะเริ่มสนใจเธอบ้างแล้ว แต่เธอต่างหากที่ยังไม่สนใจเขา

ตั้งฟ้าหักท่ายเพื่อนๆ จนเหนื่อย แล้วเดินไปนั่งกับเพื่อนสนิทของตน ดวงตาสวยหวานที่กัดเคี้ยวด้วยสีทองตัวโตไปยังเด็กสูงเหนือหัวในงาน และจอโปรเจกเตอร์ที่ปรากฏชื่อสมุทรกับชลธรเป็นภาษาอังกฤษ

“แล้วแบบนี้หน้ากากหักชิโดของแกมาเปล่า เห็นว่าอยู่ห้องเดียวกับไอ้

เจ้าบ่าวตอน ม. หกนี้ ทำงานด้านแอปพลิเคชันสตาร์ทอัพเหมือนกัน เห็นว่าเจอเจ้าบ่าวบ้างเป็นบางครั้งนะ” ตั้งดาวพูดขึ้นมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

ตั้งฟ้านิ่งไปเพราะคำถามของเพื่อนสนิท ข้าเลี้ยงช้ายชา...นิกย้อนกลับไปถึงหน้ากากทักซิโดที่เพื่อนพูดถึง

หน้ากากทักซิโด

ฉายาลับที่ใช้เรียกเด็กหนุ่มคนหนึ่ง...ที่หน้าตาภายนอกไม่มีอะไรคล้ายหน้ากากทักซิโดในเรื่องเซเลอร์มูนแม้แต่หน่อย

“ไม่รู้ว่ไอ้เจ้าบ่าวสนิทกับทักซิโดหรือเปล่านะสิ พวกเรายังไม่เห็นเลย แต่งานนี้ก็แทบไม่ต่างจากงานเลี้ยงรุ่น เห็นเชิญมาตั้งแต่เพื่อน ม. ลีห้าหกเฟลอลๆ อาจจะมามั้ง”

ของขวัญกลอกตาไปรอบๆ งานที่มีแต่คนหน้าคุ้นเป็นหย่อมๆ

“เรียกแต่ทักซิโดๆ แล้วจริงๆ แล้วทักซิโดชื่ออะไรนะ” ภาณินขมวดคิ้วมุ่น

“ก้อง”

ตั้งฟ้าตอบเบาๆ คล้ายไม่ใส่ใจแล้วจิบน้ำส้มคั้น

“หุย...ยังจำชื่อได้ด้วย” ตั้งดาวเสียงดังขึ้นก่อนทำหน้ากรู้มกริม “แล้วตอนนี้เขาไปอยู่ไหน”

“ไม่รู้เหมือนกัน”

ตั้งดาวเสริมต่อด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น “เห็นได้ข่าวว่าจบวิศวะนี่ ฟ้า แกอยู่สถาปัตย์ ฟากเดียวกันไม่ใช่หรอ ไม่ได้แวะไปแ้วบ้างหรือไง ไกลๆ นี่”

“ไกลอะไร กว่าจะไปถึงวิศวะ มีทั้งสระใหญ่ ทั้งสนาม ทั้งศิลปกรรมฯ ทั้งอักษรฯ” ตั้งฟ้าชูนิ้วขึ้นมาบ่งชี้ให้เพื่อนดู

“แล้วไปไหม” ภาณินตัดบท ไม่สนใจการนับนิ้วของตั้งฟ้า

“ไป” หญิงสาวรับตรงๆ “สารภาพว่าก็ยังเดินไปวิศวะอยู่หลายรอบเลยตอนปีหนึ่ง แต่ไปแล้วเจอบ้างไม่เจอบ้าง ส่วนใหญ่เป็นอย่างหลัง จนคบกับชินันละ ฉันทักไม่ได้สนใจอะไรอีก...วันๆ มัวแต่สเกตซ์กับตัดโมห้วงวิด”

ก้องกิตติ์เลือกภาควิชาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ และเรียนจบก่อนเธอ
หนึ่งปีตามหลักสูตร

เรื่องราวของเขาคล้ายสายฝน...ที่ตกมาพอให้หัวใจชุ่มชื้นเป็นบางครั้ง
ทว่าพอหยุดตก ฟัสติส แสงแดดร้อนระอุทำให้น้ำขังระเหยไป ไม่เหลือ
ร่องรอยว่าฝนเคยตกมาก่อน

ดั่งฟ้าเฝ้ายิ้ม ดวงตาคู่กลมโตของเธอพลันระยับไปด้วยประกาย
ความหลัง

คนบางคนในชีวิต...ก็พบเพียงเพื่อผ่านเท่านั้น
และคงไม่มีวันได้หวนมาพบกันอีก

๒

แม่ส้มมองบอกว่าอาจจะไม่มีวันพบกันอีกครั้ง ทว่าสัญญาชัตญาณกลับสั่งให้ดั่งฟ้ากวาดตาไปรอบๆ มองใบหน้าของแขกผู้ร่วมงานได้แสงสว่างจากแซนเดอร์เลีย แต่ไม่มีใบหน้าไหนเลยที่เธอสะดุดตา

ไม่มีใบหน้าไหนที่เหมือนกับก้องกิตติ์

“สงสัยไม่มาั้ง” ตั้งดาวชะงักซ้ายขวาด้วยท่าทางกระตือรือร้น “แต่คนก็เยอะ เราอาจหากันไม่เจอ เพราะเพื่อน ม. หกมันก็มากันเยอะนะ”

“หรือต้องรอวันฟ้าเปิด คีนี่ฝนตก ดวงจันทร์ไม่โผล่ หน้ากากทักษิโตน้องมาพร้อมจันทร์เต็มดวงสิ” ภานินีบ๊วยไปยังทางเข้าห้องบอลรูม

“เซเลอร์มูนต้องจันทร์เสี้ยวต่างหาก ไม่ใช่วันเพ็ญ”

ดั่งฟ้าแยง ของขวัญเหลือบมองเพื่อนทั้งสามแล้วส่ายหน้า

“จะวันเพ็ญหรือเดือนมืดเขาก็ไม่โผล่หรอก เพราะงานนี้นั้นอัปมงคลไง ฝนเลยถล่มยังกะฟ้ารั่วขนาดนี้”

ดั่งฟ้าหวัระเบาๆ มองไปยังหน้างาน เห็นโต๊ะญาติเจ้าบ่าว น่าเสียดายที่พ่อของสมุทรไม่มีโอกาสได้เห็นลูกชายเป็นฝั่งเป็นฝา เนื่องจาก

ท่านเสียไปได้อยู่สิบปีแล้วเพราะเส้นเลือดในสมองแตกและโรคหลอดเลือดหัวใจ

คุณลิมา มารดาของสมุทรรกำลังเดินทักทายแขก และเดินเข้ามาใกล้โต๊ะของเธอเรื่อยๆ ดั่งฟ้าเลยลุกไปหาแล้วยกมือไหว้

“สวัสดีค่ะ...คุณน้า” เธอถึงแล้วจะเรียกลิมาว่าอย่างไร แต่สุดท้ายแล้วเธอก็ตัดสินใจเรียกด้วยสรรพนามที่เปลี่ยนไป

“ฟ้า” หญิงที่เธอยังเคารพนับถือจับมือเธอไว้ แล้วเอ่ยรับด้วยน้ำเสียงดีใจอย่างปิดไม่มิด “ฟ้ามาด้วยเธอลูก แม่ดีใจจริงๆ”

“ฟ้ายินดีค่ะคุณน้า” ดั่งฟ้ายิ้ม เอ่ยอ้อมแอ้ม

ลิมาบีบมือเธอแน่นขึ้น แววตาทมองลง “เรียกแม่เหมือนเดิมเถอะลูก”

คล้ายก้อนหุบเบาๆ ที่กลางใจหญิงสาวผู้ฟัง ใบหน้าและน้ำเสียงของท่านยังคงเต็มไปด้วยความเอ็นดูและใจดีเหมือนก่อนหน้านี้ ดั่งฟ้ากระอักกระอ่วน เลี่ยงไม่พูดถึงสรรพนามที่คุณแม่อยากให้เรียกเหลือเกิน

“สบายดีนะคะ”

พอเธอถามเท่านั้น ลิมาก็เงยไปชั่วอึดใจ ประกายวาวับหายไปจากดวงตายามตัวตตามองลูกชายและลูกสะใภ้ซึ่งยืนอยู่หน้างาน

“ไม่ค่อยหรอก”

ดั่งฟ้าพอจะทราบสาเหตุว่าทำไมลิมาถึงไม่ค่อยสบาย แต่ก็ทำได้แค่นยิ้ม แล้วก็ต้งยิ้มค้างเมื่อได้ยินประโยคต่อมา

“เสียดายจังนะที่ฟ้าไม่ได้มาเป็นสะใภ้แม่”

น้ำเสียงท่านเต็มไปด้วยกระแสบารอณ์ ดั่งฟ้าหลุบตาต่ำ

“แต่ฟ้าก็ยังนับถือคุณ...น้าเหมือนเดิมนะคะ” หญิงสาวว่าเสียงเบาหวี บีบมือหญิงตรงหน้า ไพล่คิดถึงช่วงเวลาทีลิมาต้อนรับขับสู้ยามเธอไปเยี่ยมบ้านเป็นอย่างดี

หนึ่งในสาเหตุที่ท่านเอ็นดูเธอเป็นอย่างยิ่ง ก็เพราะว่ายามท่านป่วย

กระเสาะกระแสะตอนสมุทรไปทำงานอยู่สิงคโปร์ เธอคอยดูแลท่านไม่ห่างไปไหน รวมถึงไปส่งท่านที่โรงพยาบาลอย่างสม่ำเสมอ

ตั้งฟ้ากลืนก้อนขมขึ้นลงคอ จะให้ไปมาหาสู่ทั้งที่สมุทรเองก็มีคนรักใหม่แล้ว มัน...น่าเกลียดเกินไป

“ว่างๆ ฟ้าก็มาหาแม่หน่อยสิลูก”

“คุณน้ายังอยู่ที่เดิมใช่ไหมคะ” เธอไม่รับปาก ยังไม่สบตาหญิงวัยกลางคนแต่อย่างใด

“จ๊ะ ที่เดิม แต่ตอนนี้แม่อยู่คนเดียวนะ ซี้ไปอยู่คอนโดแล้วแหละ ดังนั้นฟ้ามาหาแม่ได้จริงๆ นะ แม่ยังอยากไปกินข้าวกับฟ้าเหมือนเดิม”

หญิงสาวอดใจอ่อนไม่ได้ ยิ้มบางๆ อีกครั้ง เอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลที่สุด

“ถ้ามีโอกาส...ฟ้าจะไปหานะคะ”

โอกาสที่ไม่อาจรับปากว่าเมื่อไร

“ขอบคุณจริงๆ นะจ๊ะ มาหาแม่นะ”

ลิมาเขย่ามือเธอ ตั้งฟ้ามองดวงตาที่มีริ้วรอยเพิ่มขึ้นกว่าแต่ก่อนพอสมควรด้วยความใจหาย

“แล้วฝันกับคุณไพรด์สบายดีใช่ไหมลูก” ลิมาถามถึงพี่สาวและพี่ชายของเธอ

“ค่ะ สบายดีค่ะ คุณน้ารับแขกต่อเถอะค่ะ ฟ้าไม่กวนแล้ว ดีใจที่ได้เจอคุณน้าคะ”

ตั้งฟ้ารีบยกมือไหว้ลิมาและผู้ใหญ่ที่เดินมาทักทายอย่างได้จังหวะพอดี แล้วเดินเลี้ยวกลับไปยังโถงของตน กอดความอาลัยบางเบาที่เริ่มก่อตัวขึ้นลงไป บั้นท้ายยืม นั่งหัวเราะร่วมไปกับเรื่องเฮฮาของบรรดาเพื่อนสาว จนกระทั่งถึงเวลาเหมาะสม สมาริเธอก็กลับมาอยู่ที่ลำดับในงานอีกครั้ง

“...และก่อนที่จะเข้าสู่ช่วงพิธีการ ผมอยากใคร่เชิญแขกผู้มีเกียรติทุกท่านรับชมเรื่องราวความรักของป่าวสาวทั้งสองท่าน ถ้าพร้อมแล้ว มารับ

ชมกันเลยครับ”

ตั้งฟ้าหันหน้าไปยังเวที จะว่าโชคดีหรือโชคร้ายก็สุดรู้ที่โต๊ะเพื่อน ม. ลืออยู่ใกล้เวทีจนเห็นแทบทุกรายละเอียดของงาน สปอตไลท์ส่องไปยัง จอโปรเจกเตอร์ ตามด้วยภาพวิดีโอที่เริ่มต้นที่มารินาเบย์ แพนไปยังภาพ ตึกสูงเสียดฟ้า ก่อนตัดมายังทางเดินในสำนักงานใหญ่ของบริษัทพัฒนา แอปพลิเคชันชื่อดังของเอเชีย

ชลธรในชุดทำงานสีเทาลำลองสาวเท้ายาวๆ มาจากอีกฟากด้วย ท่าทางราวเวิร์กิงวูแมนตามนิตยสารที่ตั้งฟ้าอดคิดไม่ได้ว่าสร้างภาพลัคนี เธอทำเป็นง่วนกับการพลิกกระดาษกองโตที่ถือมาด้วย ลืมสังเกตสมุทรที่ รีบเดินอยู่เช่นกัน กระทั่งชนกันลุ่มทั้งคู่ กองกระดาษหลุดร่วงลงจากมือ

“Sorry! I’m so sorry.” หญิงสาวละล่ำละลักพร้อมเก็บกระดาษ เงย หน้าขึ้นมา เห็นสายตาของสมุทรที่มองมาอยู่แล้ว

“Are you okay?”

“I’m okay. How about you?” สมุทรถามกลับ ทว่ายังไม่ทันได้ คำตอบ ก็มีชายวัยกลางคนแต่งตัวดีเดินมาเรียกเขาก่อน

“ฮู้”

“ครับ” สมุทรขานรับ

“อ้าว มาทำอะไรตรงนี้กับแถม ตายๆ ลูกขึ้นมาทันเร็ว”

คนที่ยังนั่งอยู่สองคนหันมามองกัน ก่อนชลธรเป็นฝ่ายหักขณะลุก ขึ้นมา

“คุณ...สมุทรเหรอคะ ตอนแรกนี่คิดว่าคนสิงห์หรือคนจีน”

“คนไทยเหมือนกันครับ” สมุทรส่งมือให้เธอจับ กล้องแพนไปยังมือ ของชลธรที่ยื่นไปจับ “ส่วนคุณก็คือคุณชลธร ที่จะมาอยู่ทีมพัฒนาเดียวกับ พวกเราตั้งแต่วันนี้ใช่ไหมครับ”

ชลธรมิ้มกว้าง “ค่ะ ต้องขอฝากตัวด้วยนะคะ”

กล้องแพนไปยังมือที่จับกันอยู่ พร้อมกับที่เสียงเปียโนบรรเลงขึ้น

อย่างไรเพราะเพราะพริ้ง ดลบันดาลให้ทุกอย่างงดงามดังอยู่ในความฝัน
...เลยได้ฝากตัวตลอดชีวิตไหมล่ะ!

ผู้ชมอย่างดั่งฟ้าซึกซึกย่อนพิกล นึกอยากคายอาหารที่กินไปคู้มกับ
คำใส่ช่องแล้วออกมาจนหมดท้อง เมื่อได้ยินเสียงผู้หลักผู้ใหญ่ถัดไปอีกสอง
โต๊ะกล่าวด้วยน้ำเสียงชื่นชม

“ดีจริงๆ เลย พบกันตอนไปทำงานเมืองนอก”

ผู้ใหญ่อีกท่านเสริมเป็นปีเป็นขลุ่ย “นั่นสิ น่ารักกันจริงๆ เหมือนกัน
ยิ่งกว่ากิ่งทองใบหยก”

ดั่งฟ้าตาพว้า ความโมโหพุ่งปรืดจากใจไหลไปทั่วร่าง เกิดประจุไฟฟ้า
ที่ทำให้เกิดอาการคันไม้คันมือ อยากไปกระชากหัวเจ้าบ่าวออกมาจากมุ่มมิด
จับกระแทกขอบโต๊ะ หมายถึงเอาเลือดออกจากหัวสักหน่อยเพื่อเซ่นไหว้เจ้าที่
ของโรงแรมนี้แทนน้ำแดง

“ฮือ!”

หญิงสาวพูดตลอดไรรพิน ถ้าไม่เกรงใจแขกหลายร้อย เธอคงได้แปลง
ร่างเป็นนางผีเสื้อสมุทรไปแล้ว

“สินามีใหญ่แค่ไหนยังไม่สู้สกลทอแลของมันเลย! พวกแกก็รู้ มัน
บอกฉันว่าเจอแทมตอนยี่สิบเก้าวัย เจอกันตอนกลับมาจากสิงคโปร์แล้ว
แต่แกดูมัน! มันเจอกันตั้งแต่ตอนไปอยู่นั่น พวกแกดู! ฉันกลายเป็นนั่งเดอ
มาตั้งหลายปี!”

เธอว่าเสียงเบาแต่ดังพอที่เพื่อนจะได้ยินอย่างครบถ้วน พลันประจุ
ไฟฟ้าก็ปรากฏขึ้นในดวงตาทั้งสามคู่ของเพื่อนราวเป็นปิกากู

“มันโกหกแกมา...” ภาณิเริ่มนับนิ้ว “โห...สามปีเต็ม ต้องงูพิษขนาด
ไหนนั่น”

“อย่านับดิ นับแล้วแค้น” ดั่งฟ้ากำลือมที่ทำท่าว่าพร้อมจะหักลงทุก
เมื่อเพราะแรงข้างสารของตนเอง ใบหน้าสวองงดงามถึงทึ่งชวนให้คนมอง
สยอง

“นี่ก็พต์ แกแนใจเหอว่าไอ้สมุทรมังคุดละมุดลำไยนี้มันเรียน มาร์เกตติงจริงๆ” ตั้งดาวทองคอกถามของขวัญด้วยความสงสัยยิ่ง

“เออดี”

“เอาจริงนะ” ตั้งดาวโพล่งเสียงดังขึ้นจนโตะข้างๆ หันมามอง ทว่าเธอไม่สนใจ “ฉันว่าไอ้ละมุดนี้มันควรเรียนศิลปกรรม”

ของขวัญแย้งทันที “อย่างมันเนี่ยนะ จำได้ว่าศิลปะเกือบตก วาดต้นไม้ออกมาเหมือนไส้อ้ว แยกไม่ออก”

“ไม่ใช่! ฉันหมายความว่ามันสร้างภาพเก่งจนฉันคิดไปว่ามันจบศิลปกรรม! ดุชิ คนยังเข้าใจว่ามันเป็นคนดี แต่ดูที่มันทำกับเพื่อนเราละละละสิ!”

หากความโกรธของตั้งฟ้าเป็นไฟ ป่านนี้คงไหม้ไปทั้งงาน

ทว่าหญิงสาวเจ้าของเรื่องยังมีสติมากพอที่จะไม่ไว้วางใจออกมา แต่พูดเบาๆ เท่านั้น “จะจบศิลปกรรมก็เรื่องของมัน แต่สำหรับฉัน วันนี้จะต้องสิ้นกรรมกันได้แล้ว”

ดวงตาสวยใต้เพขนตายาวอาฆาตแค้น ตั้งฟ้าหุบมิดขึ้นมา แล้วกรีดเนื้อตรงหน้าที่ยังกินไม่หมด ทำปากขมขมิบราวสวดคาถาทำคุณไสย

“เหม พบกันตอนอายุยี่สิบหก เจอกันเพราะเดินชนในออฟฟิศ โธ... เจอกันที่ลิงคโพร โธ... เจอกันตอนไปวิ่งเล่นบนหัวเมอร์ไลออนหรือไง”

เธอจิ้มเนื้อเข้าปากเพื่อดับโมโห สุกก่อนเนื้อนั้นลงท้องด้วยความเร็วแสง ไม่ใช่เพราะหิว แต่เป็นเพราะแรงโมโหซึ่งจะทำให้เธอเผาผลาญได้ดียิ่งขึ้น

“แคโตนนอกใจก็พอแล้ว นี่ยังต้องรู้ว่าโตนคบซ้อนมาอีกหลายปี!”

เธอเคี้ยวเนื้อกรว่มๆ มือซ้ายก็ลูบศีรษะ รู้สึกเหมือนจะเจอหางอกสองข้าง

เห็นที่ถ้าไปชลบุรีช่วงเดือนตุลาคม คงโดนจับเข้าร่วมประเพณีวิ่งควายได้โดยไม่ต้องแต่งตัวอะไรเพิ่มเติม เปล่อย อาจวิ่งได้ที่หนึ่งเสียอีก

ส่วนเพื่อนสาวทั้งสาม เมื่อเห็นว่าเธอกำลังถูกด้านมืดครอบงำก็ได้แต่
 รีบลอบให้เย็นลง วิถีทัศนจบลงไปเมื่อไรไม่มีใครทราบ รู้ตัวอีกทีก็ตอนที่
 ไฟสปอตไลท์สาดแสงลงไปยังพิธีกรของงานซึ่งยิ้มกว้างพร้อมเอ่ยอย่างสดใส

“จบลงไปแล้วนะครับสำหรับเรื่องราวความรักของบ่าวสาวในค่ำคืนนี้
 น่ารักและเหมาะสมกันจริงๆ ทุกท่านเห็นด้วยใช่ไหมครับ” เขาโปรยยิ้มมา
 ให้แขกด้านล่างที่พากันพยักหน้า ไม่เห็นสีสาวแสนสวยซึ่งนั่งหน้าหงิกเป็น
 มะเหنگ

“และในตอนนี้ ผมเชื่อว่าทุกท่านก็คงอยากเจอบ่าวสาวแล้ว ผมขอ
 เรียนเชิญเจ้าบ่าวและเจ้าสาวออกมาพบกับทุกท่านในคืนนี้ ปรบมือต้อนรับ
 ได้เลยครับ”

ไฟสปอตไลท์ตรงพิธีกรดับวูบ สว่างวาบ ณ ประตูกี่ค่อยๆ เปิดออก
 แทน พร้อมกับเสียงเพลงเวดดิ้งมาร์ชบรรเลงด้วยไวโอลินประสานกับ
 เปียโน ดังฟ้าดวงดาววาววับราวพญาสিংห์ ไม่ว่าใครได้สบตาตอนนั้นคงมีหวาด
 ไปบ้าง และยิ่งตื๊ดขึ้นเมื่อเจ้าบ่าวเดินกุมมือเจ้าสาวที่กระโปรงยาวเพื่อย
 ลากพื้น

ทั้งคู่สาดยิ้มไปทั่วงานก่อนหันไปสบตากันอย่างหวานซึ่งแบบที่แม้อยู่
 ไกลๆ ก็มองเห็น ความสุขและความรักแผ่ซ่านออกมาจากทั้งสองดังประกาย
 ระยิบระยับพร่างพราย เสียงปรบมือดังก้องทั่วห้องแกรนด์บอลรูม

ตั้งดาวกระเณกระเณขึ้นมา “อะไรจะเล่นใหญ่ขนาดนั้น ต้องส่อง
 ไฟสว่างขนาดนี้ กลัวคนไม่เห็นหน้าเธอ”

“ไฉนมันก็ปกติของงานแต่งงานะ ไฉนงานแก้ค่อยจุดเทียนส่องกางบ่าว
 สาวเอา หรือจะใช้ไฟแฟลชก็ไม่ว่ากัน” ดังฟ้าแซวเพราะเห็นเพื่อนพาลแทนตัว
 “แต่แสงที่นี้มันก็จางจริงด้วยตัว สงสัยจะพิสูจน์ว่าหน้าตัวเองแกร่ง ทนได้
 สบาย”

ของขวัญหวั่วเราะหึในคอ “แต่ท่านและชายาคงไม่กลัวหรอกมั้ง คงคิด
 ว่าทำเลเซอร์หน้าไปด้วย เอาจริงก็ดีแหละ จะได้บางลงหน่อย”

สมุทรจับมือชลธรรอย่างทะนุถนอมจนถึงเวที พิธีกรเรียกให้พ่อแม่ บ่าวสาวขึ้นมาถ่ายรูปร่วมกับบ่าวสาวบนเวที ขณะที่ดั่งฟ้าเอาแต่มองเศษ ผักในจาน ไม่อยากเห็นหน้าคนบนเวทีให้ของขึ้นยิ่งกว่าเดิม

ต่อมาเป็นการแนะนำบ่าวสาว บนโพเดียมเตอร์ปรากฏภาพวัยเด็กของ เจ้าบ่าวพร้อมคำบรรยาย

“สมุทร ยাত্রาภักดิ์ หรือชื่อเล่นซี เป็นบุตรคนเดียวของคุณพ่อ วรศักดิ์ และคุณแม่สิมา ยাত্রาภักดิ์ ปัจจุบันอายุสามสิบสามปี เป็น ผู้จัดการฝ่ายการตลาดของแอปพลิเคชันลิรันนิ่งแล็บ ซึ่งเป็นแอปพลิเคชัน ด้านการศึกษาชื่อดังจากสิงคโปร์...”

ภาพเปลี่ยนไปเรื่อยๆ ไล่ตามวัย จากเด็กสู่นักเรียนชายกางเกงดำ ก่อนจะมาเป็นนิสิต ภาพที่นำมาแสดงมีทั้งภาพมุมตรง มุมข้าง และมุมเผลอ

ดั่งฟ้าเหลือบตาขึ้นมอง จำได้ว่าเธอเป็นคนถ่ายหลายภาพ จนได้แต่ จิบน้ำลืมนับโมโห เมื่อเข้าช่วงประวัติเจ้าสาว ดั่งฟ้าไม่ฟังเพราะกระดาหู เธอรู้จักตัวตนของชลธรรว่า หญิงสาวยิ้มหวานคนนี้ จริงๆ ร้ายยิ่งกว่างูพิษ ในป่าแอมะซอนเสียอีก

เมื่อจบช่วงประวัติส่วนตัว พิธีกรก็เริ่มการสัมภาษณ์บ่าวสาวต่อหน้า แขกผู้มีเกียรติและแขกผู้มีความเกลียดอีกสี่คน บรรยายาคีในงานพลัน ครึกครื้นขึ้นมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งฝั่งเพื่อนเจ้าสาวที่ส่งเสียงวิ๊ดว้ายกระชู้ว จนดั่งฟ้าเริ่มรำคาญ

“เริ่มต้นที่คำถามแรกนะครับ เป็นคำถามซ้ำกับไนฟรีเซนเทชั่นนั่นละ แต่ผมอยากถามซ้ำอีกครั้ง รู้จักกันตั้งแต่ตอนไหนครับคุณซี คุณแทม”

ชลธรรหลบตาต่ำ ยิ้มเอียงอายแบบที่ดั่งฟ้าได้แต่คิดในใจว่าเอารางวัล สุพรรณหงส์ไปเลย ฝั่งเจ้าบ่าวหายใจเข้าลึกๆ ก่อนตอบคำถามด้วยน้ำเสียง ติดจะอ้อมแอ้ม

“รู้จักกันตอนผมไปทำงานที่สำนักงานใหญ่ที่สิงคโปร์ครับ แล้วคุณ แทมก็มาเข้าทีมเดียวกับผมหลังจากนั้นประมาณสี่เดือน”

ชายหนุ่มโกหกไม่ได้เพราะวิดิทัศน์เคลยหมดแล้ว

ตั้งฟ้ายามนี้หายใจเข้าหายใจออกตั้งนั่งวิปัสสนา ท่องยุบหนอพอง
หนอ เพราะถ้าไม่ท่องเช่นนี้ มีหวังเจ้าบ่าวได้หัวแตกหนอแน่นอน

“แล้วชนกันแบบในฟรีเซนเทชั่นเลยรีเปล่าครับ”

ชลธรหัวเราะในคอเบาๆ ก่อนจะลดเสียงลงเล็กน้อยเมื่อเฟลอสบตา
กับตั้งฟ้าที่ส่งสายตาแค้นเคืองให้อยู่แล้ว เธอกะพริบตาปริบๆ เม้มปากแล้ว
เอ่ยเสียงเบาลง

“อะ ชนกัน แต่ของจริงนี่ละตุ้มเป๊ะเลยอะ แถมกระดากตกใส่หัว
อีก”

สิ้นคำตอบน่ารักของเธอ คนฟังก็หัวเราะกันเป็นพรวน

“แล้วเป็นรักครั้งแรกหรือเปล่า”

ใบหน้าเจ้าบ่าวพลันเคร่งขรึมขึ้นเล็กน้อยแบบที่ไม่มีใครสังเกตเห็น...
ยกเว้นตั้งฟ้า

“ไม่ใช่ครับ...”

หญิงสาวกำหมัดแน่นในวินาทีที่เขาเอ่ยเช่นนั้น เห็นสายตาเจ้าสาวที่
ตัวดีไปมองอย่างไม่พอใจ

“...แต่จะเป็นรักครั้งเดียวและครั้งสุดท้ายครับ”

แล้วเสียงวิดิวิวก่อดังขึ้นทั่วงาน ตั้งฟ้ากอดพันจนเจ็บกรามไปหมด
เจ้าบ่าวยิ้มบางๆ แล้วกวาดตาไปทั่วงานก่อนจะหยุดสายตาที่อดีตคนรัก...
ราวกับทั้งงานเหลือเพียงเธอและเขา

ใช้สิ...ก็รักครั้งแรกของเขามานั่งโง่อยู่ตรงนี่แหละ!

‘ฟ้าอาจจะไม่รู้ แต่จริงๆ เราองฟ้ามาตั้งแต่ ม. สีแล้ว’

ตั้งฟ้าขมวดคิ้วมุ่น มองเด็กหนุ่มหน้าตาหล่อคม ทว่าดูน่ารักขึ้นเมื่อ
แก้มแดงระเรื่อยามมาสารภาพกับเธอ เด็กสาวอึ้งจนพูดอะไรไม่ออก ได้แต่
ฟังสมูทว่าต่อไป

‘เราชอบฟ้า’

วันที่ ๓๑ มีนาคม

สายลมต้นฤดูร้อนเริ่มพัดโชยมาในช่วงบ่ายแก่ที่สนามหญ้าขนาดเล็ก หน้าโรงอาหารใหญ่ เด็ก ม. หกพากันเดินขวัไชว...ฉวยเก็บความทรงจำสุดท้ายในช่วงเวลาตลอดสามปีของมัธยมปลายประทับลงหัวใจ ก่อนจะก้าวเข้าสู่รั้วอุดมศึกษา สู่อีกโลกใบใหม่ที่ไม่มียะไรเหมือนเดิม

ดังฟ้ากวาดตามองก็แล้ว ชะง้อก็แล้ว แต่ไม่เห็นใครบางคนที่ยังจะไม่ใช่เพื่อนสนิทแต่ก็มีค่าต่อความทรงจำของเธอเหลือเกิน ไม่อาจล่วงรู้ได้ว่าเขาไปไหน ทั้งที่พยายามวิ่งตามหาหลังจากออกจากหอประชุมเมื่อเสร็จการชุมนุมครั้งสุดท้าย และก็ไม่คาดคิดว่าจะมีเพื่อนข้างห้องที่อยู่นอกสายตาทว่าป็นขวัญใจสาว ๆ ทั้งโรงเรียนมาสารภาพรัก

‘ฟ้ายังไม่ต้องรีบตอบก็ได้ ฟ้าลองให้อีกโอกาสเราก่อน’

เด็กสาวน้ำท่วมปาก อัดคิดไม่ได้ว่าตนเองจะผิดปกติที่มีคนมาสารภาพรักแล้วไม่ดีใจ แถมยังรู้สึกเหมือนมีหินก้อนใหญ่ๆ มาหน่วงใจเพิ่ม เธอมองเพื่อนร่วมชั้นที่เพิ่งพูดความในใจกับเธอ ใบหน้าของสมุทรต้องแสงแดดนุ่มนวลยามเย็นจนดูละมุนนัก

แต่...ก็ยังไม่ใช่ใบหน้าที่ตราตรึงอยู่ในหัวใจเธอเหมือนใครอีกคน

‘ขอบคุณนะ ขอเวลาก่อน’

คำตอบแบ่งรับแบ่งสู้ไม่ได้ทำให้สมุทรถอดใจ เพราะเขาย่อมหาวิทยาลัยเดียวกันกับเธอ หากอยากเจอ ก็แค่เดินตัดกลางมหาวิทยาลัยไปยังคณะหญิงสาวริมถนนพญาไท ดังฟ้าเองแม้จะไม่ได้ชอบสมุทรในตอนแรก แต่พอเห็นว่าเขาเอาใจใส่เธอทั้งที่ตัวเองก็เรียนหนักแทบแย่ ไม่เคยบ่นแม้เธอไม่มีเวลาให้ ความเห็นใจจึงเริ่มแปรเปลี่ยนเป็นความสงสาร การตามส่งข้าวส่งน้ำเลยก่อให้เกิดความผูกพันอันแน่นแฟ้นขึ้นตามเวลาที่ผ่านไป จากวันเป็นเดือน จากเดือนเป็นปี...ที่เขามั่นคงกับเธอ

ดังฟ้าไฟเขียวตอนปลายปีสอง

ถึงแม้จะรู้สึกดีกับเพื่อนคนนี้ไม่น้อย เธอก็ยังยื่นเงื่อนไขกับสมุทราว่า ขอให้ความสัมพันธ์ของเธอและเขาเป็นไปอย่างเข้าใจ อยู่ห่างๆ อย่างห่างๆ หากหายกันไปก็ไม่ต้องหวาดระแวง เพราะต่างฝ่ายต่างยุ่ง ไม่มีเวลาไปหาใครใหม่แน่นอน และขอให้ยอมรับว่าเธอเองไม่ใช่ผู้หญิงมั่งมี ในเมื่อแทบกินนอนอยู่คณะ ดิดความห้ามมาจากเพื่อนผู้ชายรอบตัวพอสมควร คอยจัดคิวให้พี่สาวอยู่เสมอจนไม่เหลือเวลาให้ตัวเองหรือใครอื่น ส่วนสมุทราเองก็เรียนหนักมากเหมือนกัน

ดังนั้นรักกันแบบมีระยะ รักกันแบบเชื่อใจ...จึงเหมาะสมกับเธอและเขาที่สุด

หากชีวิตเปรียบดั่งบ้าน ความรักสำหรับเธอไม่ใช่เสาเข็มที่ขาดไม่ได้ แต่มันคือการตกแต่งภายใน...ที่จะทำให้บ้านหลังนั้นน่าอยู่ยิ่งขึ้น ทำให้รู้สึกสงบ...และได้พักใจอย่างแท้จริง

เมื่อเธอเรียนจบ สมุทราเริ่มงานในบริษัทการเงินขนาดใหญ่ วันๆ นั่งมองแต่หน้าจอกับออกไปพบลูกค้า ส่วนตัวเองก็ถูกวางแผนชีวิตมนุษย์เงินเดือนดูลงไป จนกระทั่งเขาตัดสินใจออกมาตามความฝันด้วยการทำงานในบริษัทสตาร์ทอัปด้านแอปพลิเคชัน ด้วยความเชื่อมั่นอย่างสูงว่าจะได้เงินมากกว่าการเป็นพนักงานประจำหลายเท่า แต่นั่นก็แลกมาด้วยความยุ่งจนแทบไม่มีเวลาทำอะไร ทั้งสองเริ่มห่างกันมากขึ้นเรื่อยๆ ถ้าพูดให้ถูกต้อง ตั้งฟ้าเป็นฝ่ายห่างออกไปก่อนมากกว่า

ไม่ใช่เพราะไม่รัก ไม่ใช่เพราะไม่สน...แต่เพราะเธอยังเชื่อใจเขาว่า จะเข้าใจชีวิตที่ยุ่งๆ จากการทำงานและหน้าที่ของตัวเองอยู่แล้ว หญิงสาวไม่เคยลืมรายงานตัวตอนตื่นนอน ไม่เคยลืมบอกว่าฝนตึนะ แม้ไม่ค่อยได้เจอกันก็ตาม จนกระทั่งเขาทำงานได้สี่ปี ได้รับโอกาสไปทำงานที่สิงคโปร์นั่นเอง ทั้งสองถึงได้ห่างกันอย่างจริงจังมากขึ้น

แม้เทคโนโลยีจะเชื่อมสัมพันธ์ของทั้งสองได้เป็นอย่างดี ทว่าเวลาและระยะทางกลับเป็นกรรไกรที่คอยบั่นความรักของเธอและเขาไปเรื่อยๆ และ

ช่วงที่สมุทรใกล้กำหนดกลับกรุงเทพฯ นั่นเอง ชายหนุ่มก็เริ่มมีพฤติกรรมแปลกๆ ขึ้นมา

เขาโทร. หาเธอน้อยลง เมื่อเธอโทร. หา ก็พยายามตัดบทแล้วบอกว่ายุ่ง แต่ดั่งฟ้าก็ไม่เคยตำหนิหรือน้อยใจ เพราะเธอเองก็ยุ่งเป็นนิตย์ ดังนั้นหากคนรักจะยุ่งจัดพอๆ กับเธอบ้าง เธอก็เข้าใจดี และปล่อยให้ความสัมพันธ์เป็นไปแบบที่ควรจะเป็น โดยไม่ได้คิดพยายามทำอะไรเพิ่มเติม

ดั่งฟ้าถอนหายใจ ปล่อยให้ความทรงจำหยุดแต่เพียงเท่านั้น เพราะถ้าคิดต่อไปก็จำได้ว่ามีแต่เรื่องเลวร้าย...ร้ายขนาดที่แก๊งสาวสายรุ้งของเธอถึงกับตามไปปฐมสดสมุทรจนยับยั้งบริษัทของเขา ขนาดที่ดูจนถึงกับปรึกษากับภาคภูมิ พี่เขยเจ้าแผนการของเธอว่าจะล้างแค้นกันอย่างไรดี ระหว่างทำให้เสียชื่อเสียงกับล้มละลาย หรือเล่นทั้งคู่ดี

หว่าดั่งฟ้าเลือกที่จะจมมันลงด้วยตัวเอง แล้วใช้การทำงานหนักเยียวยาตัวเอง จากที่ตอนแรก งานเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งในชีวิต งานก็พลันกลายเป็นทุกอย่างของเธอ ดั่งฟ้าประสบความสำเร็จในชีวิตแทบทุกด้าน ยกเว้นเรื่องความรัก

การสัมภาษณ์เส้นทางความรักของคนบนเวทียังคงเต็มไปด้วยความหวานชื่น ความรักอันซาบซึ้งซึ่งทำให้ทุกคนถึงกับลืมนึกไปว่าข้างนอกฝนกำลังตก ประตูของห้องแกรนด์บอลรูมยังคงเปิดรับแขกซึ่งตอนนี้ไม่ค่อยมีเนื่องจากส่วนมากนั่งกันอยู่ที่โต๊ะแล้ว

ไม่มีใครสังเกตเห็นชายร่างสูงใส่เสื้อเชิ้ตสีขาวที่เดินเข้ามา และอย่างสามชুমมาหาบ่าวสาวก่อนหยุดหน้าเวที เขาคนนั้นยืนนิ่งท่ามกลางสายตาแขกในงานที่มองเป็นตาเดียว นิ่ง...จนพิธีกรยังหยุดพูดและสบตาเขาตรงๆ ด้วยความสงสัย

“คุณแทม”

เขาพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงเย็นเยือก ชลธรเบิกตากว้าง สมุทรหันไป

มองเจ้าสาวด้วยแวตาสงสัย แต่ยังไม่ทันที่ชลธจะได้ไขข้อข้องใจ อาคันตุกะที่มาเยือนโดยไม่คาดฝันก็เหลยออกมาด้วยเสียงดังก้องดุจฟ้าผ่า

“ไหนว่าจะแต่งงานกับผม แล้วทำไมถึงไปแต่งงานกับไอ้เน่”

“ไอ้เน่” ในชุดทักซิโดยีนอั้งกิมก็ ไม่ใช่แค่เจ้าบ่าวเท่านั้น คนทั้งงานก็ตกอยู่ในอาการเดียวกัน นักดนตรีหยุดเล่นเพลงทันที หัวหน้านวงเลยรีบส่งสัญญาณให้เล่นต่อ ในขณะที่แก๊งสาวสายรุ้งของดั่งฟ้าสบตากันเอง แล้วหันไปจับจ้องเหตุการณ์ตรงหน้าต่อ

“หมายความว่าไง แล้วคุณเป็นใคร ถ้าแค่จะก่อกรวนงาน ผมขอเชิญคุณออกไปข้างนอกครับ” เจ้าบ่าวว่าอย่างสุภาพพว้าน้ำเสียงดูจัด ดั่งพอฟังจะได้ยินทั่วทั้งงาน

“ขอโทษนะครับ” พิธีกรหนุ่มรีบแก้สถานการณ์ “รบกวนแขกผู้มีเกียรตินั่งนะครับ”

ชายแปลกหน้าลืงตาใส่พิธีกรจนถึงกับทำหน้าไม่ถูก แต่ก็ยังพยายามแก้สถานการณ์ด้วยการเอ่ยประโยคเดิม

“รบกวน...”

“คุณแทม! คุณคุยกับผมมาห้าเดือนเต็มๆ ให้ความหวังผม แต่ทำไมวันนี้ถึงมาแต่งงานซะ! คุณหลอกผม อยู่ดีๆ ก็หายไปเลย คุณคบซ้อนมาตลอด”

อาคันตุกะตะคอกเจ้าสาวอย่างไม่สนหน้าอินทร์หน้าพรหม เล่นเอาแขกทั้งงานแทบไม่กะพริบตา ดั่งฟ้าเบิกตากว้าง มองเจ้าสาวผู้ปกติแล้วมักจะยิ้มอ่อนหวานสร้างภาพเป็นนิത്യที่ละล้าละลัก

“ฉันไม่เคย...เจอคุณนะค่ะ”

“แน่ใจหรือไม่เคยเจอ เราเจอกันที่อาร์ซีเอเมื่อหกเดือนก่อนไง คุณเมาแล้วต้องให้ผมหิ้วกลับคอนโด จำไม่ได้หรือ หรือต้องให้ผมทวนความจำอีกครั้งกลางงาน”

พลันเสียงฮือฮาดังขึ้น สมุทรรล้นคำถามใส่เจ้าสาวที่เริ่มเหวี่ยงแตก

ใบหน้าสวยสดเริ่มเหยเก

“ແທມ จริงเหรอ”

พอได้ยินคำถามของสมุทร ดั่งฟ้าเม้มปากแน่นด้วยความเคียดซึ่งตาม พร้อมกับคิดในใจว่า...ถ้าเธอเชื่อใจในคนรักจริงๆ เธอจะไม่ถามสักคำว่าจริงหรือไม่

แต่สมุทรกลับไม่ทำเช่นนั้น ความโมโหปรากฏขึ้นบนใบหน้า ดวงตาคูโตเต็มไปด้วยแววหวาดระแวง เขาถามเสียงดังกว่าเดิม

“ສູຣຸປາເປັນໄງແທມ ບອກມາເດີຍນີ້”

“ແທມ...ແທມ...ແທມไม่เคยเจอคนคนนี้นะ” ชลธรส่ายหน้าพริต ความหวาดกลัวระบายนอยู่เต็มใบหน้า

“ไม่เคยเจอเหรอ อยากให้โชว์หลักฐานด้วยเลยใช้ไหม! ทั้งคลิป ทั้งรูป...ที่เราเคยถ่ายไว้ด้วยกันไงล่ะ”

ชายหนุ่มขึ้นเสียงแล้วล้วงกระเป๋ากางเกงทันที ชลธรร้องพร้อมส่ายหน้า

“ອຢາ!”

ปฏิกิริยาของเจ้าสาวทำเอาเจ้าบ่าวกำมือแน่น สีหน้าสงบนิ่งเย็นยะเยือกดูจุน้ำแข็งตอนที่โดนป่วนงานตอนแรกพังทลาย เหลือแค่ความเกรี้ยวกราดที่ระเบิดออกมา

“ແທມ!”

ชลธรสะดุ้งเฮือก แหกในงานจับจ้องสถานการณ์รักสามเส้าตรงหน้า ส่วนพิธีกรนั้นก้มหัวห้อยๆ เรียกพนักงานให้มาจับตัวคนป่วนงานโดยเร็วที่สุด

“ຸດນຮັບ”

“ອຢາຢູ່!”

ชายคนนั้นหันมาตะคอกใส่พนักงานร่างใหญ่ เจ้าบ่าวปราดมองพนักงานชายสลับกับคนที่อ้างว่าเป็นคนรักของเจ้าสาวเขา กำหมัดแน่น

“ผมเองก็อยากรู้เหมือนกันว่าเรื่องมันเป็นไปอย่างไรกันแน่ ขอเราคุยกันให้จบก่อน”

นิสัยของสมุทรรยังเหมือนเดิมไม่มีผิดเพี้ยน เขาใจร้อนจัด คิดจะทำอะไรก็ทำทันที เหมือนกับที่วันนี้เขาเลือกจะคุยข้อเท็จจริงไปเลย แทนที่จะเก็บเรื่องแบบนี้ไว้ไปคุยกันหลังงาน

ดั่งฟ้าก็สงสัยสารลิมาน้อย เห็นญาติๆ หลายคนลุกขึ้นหมายเข้ามาคลี่คลายสถานการณ์ ญาติฝ่ายหญิงนั่งหน้าเครียดจัด ในขณะที่ลิมานั่งมองเหตุการณ์ตรงหน้าตาไม่กะพริบ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับนายสมุทรรผู้สมบูรณ์แบบในวันนี้ไม่ต่างอะไรจากน้ำกรดที่สาดหน้าทั้งตัวเขาเองและวงศ์ตระกูล เกิดความอับลัษณ์จนยากจะออกไปไหนโดยไม่เป็นที่ครหาได้

“นี่งานแต่งไอ้ซิมันจั่งจั่วมาเล่นด้วยหรอ เล่นใหญ่ดีนะ” ของขวัญเปรยด้วยน้ำเสียงสบายๆ

“เปิดรับตัวประกอบใหม่ เดี่ยวเข้าไปช่วย” ตั้งตารยืมว่า ไม่อาจปิดความชอบใจได้มิดอีกต่อไป “...ช่วยซ่งให้เจ้าสาวโดนหนักขึ้น”

“ร้ายจังพวกแก” ภานีนีสายหน้าเป็นเชิงเอือมระอา

“จั้นแก่งเป็นเจ้าหญิงดิสนีย์ไป” ของขวัญว่าเสียงตึงที่เพื่อนซี้ถอดตัวปราม “ปล่อยแก้มมาเลพิเซนต์ลุยเอง”

“ได้! ฉันจะนั่งนี่” ภานีนีตีดนิ้วเปาะ แสยะยิ้ม “แต่ไม่งั้นเคยหรือกขอเอามือถือขึ้นมาอัดแป็บ คินนี้รับรองไวรัล ล้านแชร์”

ตั้งตารปรบมืออย่างเสแสร้ง ยิ้มหวานจนตาหยีราวกับซาบซึ้งเหลือคณา

เรื่องร้ายกาจ...วางใจเพื่อนเธอได้เสมอ

ที่เขาว่าคนจะเป็นเพื่อนกันมักจะศีลเสมอกันนั้นเป็นความจริง และดั่งฟ้าก็มั่นใจว่าถ้าเป็นเหตุการณ์ชาวบ้าน เธอคงร่วมลงดาบไปด้วยคนแล้ว แต่เพราะเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับแฟนเก่าตัวเอง และเกิดขึ้นกะทันหันเช่นนี้ ดั่งฟ้าเลยยังหวัต่อ พุดอะไรไม่ออก ไม่ใช่เพราะศีลธรรมหรือจริยธรรม

ใดๆ ในใจออกทำงาน แต่เป็นเพราะไม่รู้จะฆ่า สมน้ำหน้า สมเพศ หรือ สงสารเจ้าบ่าว ที่แม้จะแสดงความโมโหออกมา แต่ก็หน้าซัดเป็นไก่อกรอบ ถูกถลกหนังซุบเบี่ยงทอด

หญิงสาวทบทวนจิตใจตอนนี้ก็พบตาซึ่งอันเนื่องในนั้น แขนข้างหนึ่ง บอกให้เธอสะใจว่ากรรมตามสนองบ่าวสาวเข้าให้แล้ว ทว่าวินาทีต่อมาก็กลับ สงสารขึ้นมาเมื่อคิดถึงหน้าสิมา

“มันไม่มีอะไรทั้งนั้น ทำไมซีไม่ฟังแถมเลย”

เจ้าสว่น้ำตาหยด ตัดพ้อกับเจ้าบ่าวด้วยเสียงสั่นเครือ

“ฉันอธิบายสิว่ามันมีอะไร” สมุทเสียงอ่อนลง

“ก็บอกแล้วไงว่ามันไม่มี...”

สิ้นคำตอบที่ฟังแทบไม่ได้ศัพท์ของชลธร ดังฟ้ารู้สึกละเอียดเย็น เสียงฟ้าผ่าดังไกลออกไปแม้อยู่ในอาคาร

เมื่อสี่ปีที่แล้ว คนตรงหน้าทั้งสองทำเหมือนรักกันจะเป็นจะตาย ต่อหน้าเธอ ความรักของพวกเขาทำให้เธอรู้สึกเหมือนมันเป็นเรื่องสำคัญที่ เล่นไปกลางมหาสมุทรกว้าง สร้างจากไม้อันทนทานและเหล็กอย่างดี ไม่มี วันอัปปางลงเหมือนเรือพายลำน้อยของเธอ

แต่...นอกจากเธอและคนรอบตัวเธอแล้ว ไม่มีใครรู้ว่าอันที่จริงเรือ ลำใหญ่ลำนี้มีรูรั่วใต้ท้องเรือ

ไม่มีใครรู้...แม้แต่ตัวกับตันและผู้สร้าง มาวันนี้เรื่องนี้เองว่าเรือลำนี้ สร้างจากวัสดุที่ชื่อว่าความใคร่และความหลงเพียงเท่านั้น ไม่ใช่ความรัก หนักแน่นดังหินและเหล็ก ที่จะทำให้เรือแล่นไปได้จนถึงจุดหมายปลายทาง

ญาติคนหนึ่งพร้อมพนักงานโรงแรมอีกคนวิ่งเข้าไปหาชายแปลกหน้า อีกครั้ง คราวนี้คว้าตัวไว้แบบไม่คิดให้เจรจาต่อรองกันอีกแล้ว ทว่าเขากลับ สะบัดแขนอย่างแรง ก่อนยกดอกไม้สดประดับใกล้ๆ มาเหวี่ยงจนกลีบปลิว กระจายจนแขกหลายคนส่งเสียงอุทานตกใจ บางส่วนลุกทันทีเตรียมออกจากงาน เพราะงานมงคลสมรสกลายเป็นงานอัปมงคลสมรสไปแล้วจริงๆ

“บรรยายกาศไม่ดีแล้วเพื่อนรัก” ตั้งดาวกะพริบตาปริบๆ มองกลีบกุหลาบสีชมพูร่วงลงราวจะอวยพรให้ความรักของคุณ่าสาว

“มันก็ไม่ดีตั้งแต่ไอ้คุณี่มันแต่งงานกันแล้วแหละ กรรมตามสนองไหมล่ะ นอกใจเขา แล้วก็โดนนอกใจกลับ” ของขวัญยักษ์ไหล่ กลอกตาเอือมระอา

“อยู่ดูปาที่ทันต่อดีไหมคะ จะได้ตั้งกล้องรอ” ภานินีถามน้ำเสียงใคร่รู้ นัยน์ตายังมีแววสนุกกับเหตุการณ์ตรงหน้า

“กลับเหอะ คนเริ่มออกกันละ เราไม่ใช่ญาติ ก็ไม่ต้องนั่งให้กำลังใจต่อหรอก”

ดั่งฟ้ารีบบอกเพื่อน ไม่ใช่เพราะทนมองเรื่องฉาวตรงหน้าไม่ได้ แต่เพราะเห็นว่าไม่มีอะไรน่าสนใจให้ลุ้นอีกต่อไปแล้ว ถึงจะเอาตัวก่อกวนออกไปได้ ก็เชื่อว่าสมุทรจะกลับมาเชื่อใจซลธรเหมือนเดิม

เธอยังได้ยินเสียงของผู้บุกรุกที่ตะโกนใส่เจ้าสาว ลำพังเขาคงไม่ยอและคงหมายถึงเจ้าสาวไม่เหลือแม้แต่เศษหน้าอีกต่อไป

“เดี๋ยวผมจะเปิดทั้งเซตทั้งรูปให้ดูเลย”

ดั่งฟ้าพยายามไม่สนใจ จับกระเป๋าคัลต์ซ์ของตนแน่นขึ้นแล้วก้าวออกจากโต๊ะ เพื่อนสาวทั้งสามลุกตามทันที

“หยุดเดี๋ยวนี้! แล้วออกไปจากงานเลย เราไม่เคยรู้จักกัน” เจ้าสาวกรี๊ดร้องสุดเสียง น้ำตาอาบหน้า

“ไม่เคยรู้จักกัน! กล้าพูด! ทั้งที่เราเคยๆ กันแล้วเนี่ยนะ!”

ดั่งฟ้าสุดหายใจเข้าเต็มปอด บอกตัวเองว่าอย่าหันกลับไปมองเหตุการณ์เลวร้าย อย่าเหลียวหลังไปมองสมุทรหรือลิมา ในเมื่อเธอไม่มีส่วนเกี่ยวข้องใดๆ กับบ้านยาตราภักดิ์มานานแล้ว

หว่าก้าวไปข้างหน้าเพียงสองสามก้าวก็ต้องนั่ง...เมื่อเห็นใบหน้าของใครคนหนึ่งเธอคุ้นเคยในกลุ่มเพื่อนชายสมัย ม. หกของสมุทร...กำลังลุกขึ้นและจะเดินออกจากงาน

“ว้าย! ทักซิโตเปล่านั้!”

ภานีร้องลั่น ดั่งฟ้าเบิกตากว้าง มองกลุ่มเพื่อนห้องคิง ม. หก ซึ่งจริงๆ แล้วก่อนหน้านี้มันโตะด้านหลังห่างไปไม่กี่โตะ แต่เธอไม่ได้หันไปมองอย่างละเอียด พอคราวนี้เห็นแล้ว...ก็ได้แต่ยืนเงยบงันเหมือนใครร้ายมนตร์หยุดเวลาไว้

แม้เวลาจะผ่านไปนับสิบปี แต่เธอยังจำก้องกิตติ์ได้

เขากำลังหรีตาคู่ริ้วมองเหตุการณ์บนเวที

ดั่งฟ้ายังยืนนิ่งอยู่ที่เดิม มองชายหนุ่มที่หันมาทางเธอแต่ไม่ได้มองเธอ ชั่ววินาทีที่หวังว่าเขาจะสังเกตเห็นเธอยืนอยู่ตรงนี้ แต่ผ่านไปชั่วอึดใจ เขาก็หันกลับไป ยืนรอเพื่อนเพื่อเดินออกจากงานไปด้วยกัน หญิงสาวมองตามปากกว้างในสူทสีดำ หายใจไม่ทั่วท้องเมื่อหัวใจสุดทางเลือกมาสองข้อ

ทัก...ไม่ทัก

“เซเลอร์มูนไม่วิ่งเข้าไปทักเธอ” ของขวัญยิ้มเพล่ แล้วบ๊วยไปไปทางหน้ากากทักซิโด้ที่ยืนห่างออกไปไม่กี่ก้าว

ดั่งฟ้าดึงหัวใจที่เหมือนจะบินออกจากอกไปชั่วครู่ให้กลับมาอยู่ที่เดิม “ปาที่ถึงไหนแล้ว”

“แทมเอ็งเลยว่ะ พยายามปฏิเสธแต่ก็ปฏิเสธไม่ออก” ภานีนึกโหล่ ไม่มีความสงสารให้เจ้าสาวแต่อย่างใด

“ดูก็รู้เลยว่าเคยจริง ถ้าไม่มีอะไรในกอไผ่ มันคงยืนเชิดหน้าส่ายๆ โนสนโนแคร์ไอ้ผู้ชายคนนี้ไปแล้ว”

ตั้งดาววิเคราะห์ออกมาเร็วยิ่งกว่าวินิจฉัยโรคคนไข้ ดั่งฟ้าพยักหน้าเห็นด้วย ของขวัญได้ทีเลยจัดหนักต่อ

“แทมนี่มันร้ายลึก ไม่งั้นแย่งซีไปไม่ได้หรอก เอ้อ งานก็ล่มละ ปะกลับเหอะ”

ผู้จัดการสาวสะบัดมือไล่ให้ทุกคนกลับได้แล้ว เมื่อแขกไม่ได้รับเชิญกับญาติเจ้าสาวทำท่าว่าจะวางมวยกันโดยมีพนักงานคอยห้าม จนดอกไม้ในงานกระจัดกระจายเต็มไปหมด เพื่อนทั้งสามรีบเดินไปยังทางออกทันที

ขณะที่ดั่งฟ้าแอบเหลียวกลับไปอีกครั้ง รีบส่ายหน้าเมื่อเหตุการณ์รุนแรงขึ้น
“ตามกิฟต์ว่า กลับหะวะ ไมโอเคแล้วตอนนี้”

ก่อนที่สถาปนิกสาวจะหันกลับมา หางตาเธอเห็นว่าญาติชายของ
ชลธรและพนักงานรักษาความปลอดภัยช่วยกันรวบตัวชายนิรนามไว้ ทว่า
เขาวิ่งหนีทัน ตรงเข้าหาเค้กแต่งงานสีขาวสะอาดตาประดับด้วยดอกไม้ตรง
ฐาน ซึ่งอยู่ห่างจากโต๊ะที่ดั่งฟ้านั่งแค่เมตรกว่า

...ชนแรงพอที่จะทำให้เค้กเอนตัวลงมาทางดั่งฟ้า

หญิงสาวเบิกตาโพลง ไม่ทันได้หันหลังกลับมาเพราะมัวแต่ยืนตะลึง
พลันมีมือปริศนากระชากเธอเข้าไปในอ้อมแขนตอนที่เค้กล้มลงกับพื้นดั่งตึง

ดั่งฟ้าหลับตาปี หายใจถี่กระชั้น ใบหน้าของเธอตอนนี้แนบอยู่กับบ่า
ของชายหนุ่ม ไกลซ์ชิดขนาดที่ได้ยินเสียงหัวใจของเขาเต้นระรัว

ใคร...

หญิงสาวหายใจแรงขึ้น รีบลืมตาแล้วเงยหน้า แทบหยุดหายใจใน
วินาทีนั้น ตรงกันข้ามกับก้องกิตติที่ผ่อนลมหายใจออกมาด้วยความโล่งอก
เมื่อเห็นเธอลืมตา ก่อนจะถามเสียงนุ่มนวล...ที่เธอไม่ได้ยินมานานมากแล้ว

“ไม่เป็นไรใช่ไหม...ฟ้า”

๓

ใบหน้าของก้องกิตต์หรือชื่อลับๆ ที่เธอตั้งให้เองว่าหน้ากากหักซีโด อยู่ห่างออกไปราวๆ หนึ่งไมล์บรรทัด ใกล้จนพอเห็นผิวขาวสะอาดซึ่งเริ่มมี ริ้วรอยเล็กน้อยที่กลับเสริมให้ดูมีเสน่ห์แบบผู้ใหญ่ ดวงตาคู่เรียวลึกล้ำได้ คิ้วเข้ม...ยากจะละลายตาได้

“ไม่เจ็บตรงไหนใช่ไหม”

พอได้ยินเขาถามย้ำอีกครั้ง ดั่งฟ้าก็สะดุ้งยิ่งกว่าแมวโดนน้ำสาด เธอ ลูกพรตขึ้นมาขึ้นโง่งงงง เหมือนจะเป็นลมขึ้นมา ใจเริ่มภาวนาให้หมอ คนไหนก็ได้ในงานนี้ช่วยปฐมพยาบาลเธอที

ไม่...ไม่ต้องปฐมพยาบาลก็ได้ ปล่องยให้เธอแก้มตายสักสามวัน จน กระทั่งก้องกิตต์ลืมหน้าเธอไป ค่อยฟื้นขึ้นมาใหม่น่าจะดีกว่า แต่เพราะ แก้มตายไม่ได้ ดั่งฟ้าเลยรีบพยุงเขาขึ้นมา

“ขอโทษนะก้อง เจ็บตรงไหนรีเล่า”

“ไม่เจ็บเลย”

ชายหนุ่มส่ายหน้า รับการช่วยพยุงของเธอ เมื่อยืนเรียบร้อยแล้ว

ดั่งฟ้าถึงค่อยปล่อยมือ

“เฮ้ย! ไม่เป็นไรใช่ปะ”

ดั่งดาววิ่งมาหาเธอเป็นคนแรก คนอื่นๆ ตามติดมา ใบบนฟ้าเต็มไปด้วย
ด้วยความเป็นห่วง

“ไม่เป็นไร” ดั่งฟ้าว่าแล้วหันไปมองท้องก้องกิตติที่ตอนนั้นถูกเพื่อนของ
ตัวเองล้อมหน้าล้อมหลัง “แต่ท้องน่าจะเจ็บ เอาตัวมารับเต็มๆ”

“ไม่เจ็บจริงๆ”

ท้องก้องกิตติว่าพร้อมยกมือขึ้นมาปฏิเสธร ทำให้ดั่งฟ้าเห็นว่าที่แขนเสื้อสุท
เนื้อดีราคาแพงเอาเรื่องนั้นก็มีครีมีสีขาของเค้กแต่งงานละเป็นชิ้นใหญ่ แต่
ความสงสัยทำให้เธอถามเรื่องที่คาใจออกไปก่อน

“ว่าแต่ทำไมถึงเข้ามาช่วยกัน”

“เราอยู่ใกล้ฟ้าพอดี”

...อยู่ใกล้เธอ แสดงว่าเขาเห็นเธออยู่แล้ว

“พอดีเห็นว่าแขกคนนั้นเขาวิ่งมาชนเค้ก แล้วมันกำลังจะมาทางฟ้า
พอดี...เราเลยเห็นฟ้า แล้วก็คิดว่าน่าจะคว้าฟ้าไว้ทัน ก็แค่นั้นเอง”

คำอธิบายนั้นเพียงพอแล้วสำหรับการคว้ามือเธอแล้วรวบตัวไว้ไม่ให้
เค้กล้มใส่ ดั่งฟ้าเริ่มยิ้มออกก่อนจะหัก

“ว่าแต่...เค้กอะไรจะอร่อยล่ะ”

ท้องก้องกิตติยกแขนเสื้อขึ้นมามองก่อนขมวดคิ้วเมื่อเห็นคราบเค้ก แล้ว
เงยหน้าขึ้นมาสบตาเธอนิ่งๆ ซึ่ที่เอวของตน

“ฟ้า...ก็เหมือนกัน”

ดั่งฟ้ารีบก้มลงมองเอว แล้วอ้าปากค้างเมื่อเห็นครีมีก้อนใหญ่บน
ชุดราตรีสนนราคาเกือบแสนของพี่สาวซึ่งออกแบบโดยดีไซเนอร์ชาวอิตาลี
หญิงสาวกุ่มขมับก่อนหันไปบอกเพื่อน

“เดี๋ยวฉันไปล้างคราบนี้ออกก่อน พวกแกไปรอกันหน้างานได้เลย”

“ปะ เดี่ยวไปเป็นเพื่อน”

ภานีนีกล่าวทันที ทว่าตั้งดาวกลับคว่ำแขนเพื่อนไว้ก่อน หันไปยิ้มให้ ก้องกิตต์

“ขอบคุณมากๆ นะหน้ากากหัก...”

“ก้อง! ขอบคุณมากๆ นะที่ช่วยเพื่อนเรา”

ภานีรีบขัดแล้วตอบว่าเพื่อนสนิทดังบักๆ ตั้งดาวไอค็อกแค็กแล้ว กลอกตาไปมาอย่างมีพิรุณเพราะเพลอหลุดปาก ก่อนจะรีบไปรยืมหวน กลับเปลี่ยน

“ไม่เจอกันนานนานนะก้อง”

ก้องกิตต์มองหน้าเธอพักใหญ่ “นั่นสิ...ดาวใช่ไหม”

สุตินรีแพทย์สาวยิ้มกว้างขึ้น ก้องกิตต์เลยเหลือบมองเพื่อนอีกสอง คนของดั่งฟ้า เขามุ่นคิ้ว ใบหน้ายังติดเคร่งขรึมอยู่บ้างตอนเอ่ย

“แล้วก็...พู่กับกิฟตี้ใช่ไหม”

“หุย! เก่งที่สุดเลย ก้องนี้หน้าหล่อขึ้นเป็นกองแล้วความจำยังดี”

ของขวัญกมือทาบออกอย่างมีจริตจะก้าน ดั่งฟ้ามองเพื่อนสาวแล้ว ก็ได้แต่ภาวนาให้เพื่อนลดความเวอร์ลงมาหน่อย ทว่าของขวัญไม่หยุดแค่นั้น หันไปโบกมือให้เพื่อนข้างห้อง

“หวัตดีเพื่อนๆ ก้อง...โทษที่จำชื่อไม่ค่อยได้ แต่ยังหล่อเหมือนเดิมทุกคนนะ”

ทั้งกลุ่มหัวเราะเบาๆ แล้วหนึ่งในนั้นก็ว่าขึ้น “เราก็จำชื่อ...ไม่ได้เหมือนกัน แต่จำหน้าได้ สวยเหมือนเดิมนะ”

“ขอบคุณมากจ๊ะ ลองทักหาเหี่ยวลงสิ”

เพื่อนหนุ่มหัวเราะกันเสียงดัง ช่วยผ่อนคลายบรรยากาศระอึกระอ่วน ได้เป็นอย่างดี ดั่งฟ้าหัวเราะไปด้วย ก่อนเหลือบมองก้องกิตต์ที่ยังคงหน้า หนึ่ง แล้วตัวตดยตาต่อไปยังผู้บุกรุกที่โดนหิ้วปีกออกไปตามทางเดิน แม้จะ ยังดันเป็นหมูโดนเชือดอยู่บ้าง

หญิงสาวผ่อนลมหายใจออกมา หันไปถามเพื่อน “จะออกจากงาน

เลยไหม”

“ออกสิ ไม่ต้องอยู่เป็นกำลังใจให้เจ้าบ่าวมันหรอก”

ภานีนีว่าช้าๆ ตั้งฟ้าพยักหน้า เดินออกไปกับเพื่อนตัวเองและกลุ่มเพื่อนชายข้างห้องโดยไม่หันหลังไปมองอีก เมื่อมาถึงหน้างานแล้ว ภานีนีก็เกาหัวแกรกๆ

“ว่าแต่ห้องนำไปทางไหน”

“แกละไปกับฟ้าเธอพู่ จะไปทำไม ไม่ได้เลอะนี่” ของขวัญไม่ได้ให้คำตอบแต่กลับขัดเพื่อน แล้วยิ้มอย่างมีเลศนัยให้ก้องกิตติ์ “ก้องจ๊ะ ก้องก็ต้องไปล้างเหมือนกัน ไปเป็นเพื่อนฟ้าหน่อยสิ”

ตั้งฟ้ากะพริบตาปริบๆ รีบหันไปทางก้องกิตติ์ เห็นว่าเพื่อนหนุ่มหลายคนของเขากำลังยิ้มเช่นกัน

“ไอ้ก้อง...ไปเองนะ นี่ไง ไปกับฟ้า ไหนๆ ก็ต้องล้างอยู่แล้ว”

หนุ่มชาวตีคนหนึ่งว่าขึ้น ตั้งฟ้าพอจำได้ว่าคนนี้เรียนวิศวกรรม โดยมีของขวัญกับตั้งดาวเสริมอย่างเป็นปีเป็นชลุย

“นั่นสิ ห้องน้ำใกล้ๆ เดียวพวกเรารอตรงนี้”

“ไอ้พู่ แกก็ไม่ต้องตามไป”

ตั้งฟ้าชักทำหน้าไม่ถูก รีบดึงแขนเพื่อนตัวดีปากดีอย่างของขวัญกับตั้งดาวออกมาสองสามก้าว ก่อนพูดตลอดไฝนแบบที่ก้องกิตติ์ไม่มีทางได้ยิน

“ไอ้กิปต์! ไอ้ดาว! อะไรจะขายเพื่อนขนาดนี้ละ! พวกแกไม่ไปก็ไม่มีใครว่า ฉันไปคนเดียวได้!”

ทว่าคนขายเพื่อนทั้งสองยังคงยิ้มอย่างไม่สะทกสะท้าน แล้วของขวัญก็โหมหน้าเข้ามากระซิบเบาๆ

“รถด่วนขบวนสุดท้ายมารับถึงที่ขนาดนี้ ถ้าแกไม่ขึ้น...ก็ขอให้ตกค้างอยู่ที่สถานียันแกไปซะ”

ตั้งฟ้าแยกเขี้ยวใส่เพื่อน “แล้วแกได้ถามคนขับหรือยังว่ามีคนนั่งข้างๆ มาด้วยหรือเปล่า”

“เพื่อนเชียร์ขนาดนั้น แน่หนอว่าข้ามคนเดียว ดูก็รู้” ตั้งดาวยกไหล่
“มัวแต่กระบิดกระบวน เดี่ยวหักซิกก็คิดว่าแกไม่ชอบหรอก ไซ้หมกพิท”

ของขวัญพยักหน้า กำมือแน่นเป็นเชิงให้กำลังใจ

“ไปซะ...เซเลอร์มูน แล้วแกจะไม่มีวันเสียใจ”

แพทย์หญิงว่าแล้วลากเซเลอร์มูนกลับมาที่เดิม ก่อนแกล้งเอ๋ด้วย
น้ำเสียงรำคาญ “ไปสิ ฉันจะรอตรงนี้ รีบกลับมาไวๆ”

ดั่งฟ้าไม่มีทางเลือก เลยสบตาก้องกิตต์เป็นเชิงถามความเห็น ชาย
หนุ่มเล็กค้อมมองเธออยู่ชั่วอึดใจก่อนพยักหน้า

“ไปห้องน้ำกันครับฟ้า”

หญิงสาวยิ้มแฉ่งๆ ให้ก้องกิตต์แล้วหันมาทำตาขวางใส่เพื่อนๆ อีก
ครั้ง ไม่คิดว่าอายุสามสิบสามแล้วจะยังโดนยึดเย็ดสถานการณ์ให้ชวนไหว
หวั่นราวตอนมีรักครั้งแรกเมื่อวัยสิบเจ็ด เธอก้าวเท้าเร็วขึ้นเล็กน้อยให้ทัน
ก้องกิตต์ที่ก้าวยาวกว่า ลอบมองเขาจากด้านข้างไปด้วย

เหนือริมฝีปากชายหนุ่มติดเชียวเพราะไรหนวดน้อยๆ ทำให้ใบหน้า
ขาวสะอาดของเขาดูเข้มข้น ต่างจากใบหน้าขาวเกลี้ยงที่ติดอยู่ในความ-
ทรงจำของเธอ

ก้องกิตต์โตขึ้นมาก

แต่สิ่งที่ไม่เคยเปลี่ยนไปสักนิด...อาจจะเป็นความเป็นสุภาพบุรุษและ
ยังช่วยเหลือเธอแบบที่เคยเป็นมา

“ก้องก็เลยต้องออกมาด้วยเลย”

“เราก็โดนเหมือนกัน ต้องมาล้างอยู่แล้ว” ก้องกิตต์หันมายิ้มบางๆ
ให้ ดั่งฟ้าเลยกระอักกระอ่วนน้อยลง

“เมื่อก็...วุ่นวายเนอะ”

ชายหนุ่มพยักหน้าช้าๆ จับจ้องเธอนิ่งๆ ไม่ได้เอ่ยต่อเรื่องเดิม หญิง
สาวจึงเงิบไปพักใหญ่ ก่อนถามสารทุกข์สุกดิบพร้อมยิ้มให้

“ตอนนี้ก้องทำอะไรอยู่เหรอ”

“เราทำสตาร์ทอัปด้านแอปพลิเคชัน” ชายหนุ่มตอบน้ำเสียงนุ่มนวล หญิงสาวเงยไป เขาเดินทางสายเดียวกับอดีตคนรักของเธอ และเธอก็พอได้ยินว่าเขาออกแบบแอปพลิเคชันสำหรับออกแบบ ปลั๊กหนึ่งไปครู่ใหญ่ ก่อนจะรีบยิ้มให้เขา

“โห ดีจัง แล้งงานเป็นไงมั่ง”

“ก็ดีนะ เป็นสิ่งที่เราชอบ” เขาเว้นก่อนจะพยักพยิตมาทางเธอ “แล้วฟ้าล่ะ”

“เป็นสถาปนิกจะ ก็ตรงกับที่เรียนมานั่นล่ะอย่างที่ก้องรู้”

ก้องกิตติ์ไม่ได้พูดอะไรอีก ตั้งฟ้าเลยขยายความต่อ “เราับออกแบบโครงสร้างภายใน รวมถึงมีทีมอินทีเรียร์ด้วย ถ้าก้องสนใจก็บอกได้ เราคิดราคาพิเศษเลย”

“ถ้าเรากำลังจะสร้างอะไรแล้วเราสนใจ เราจะมาบอกฟ้าเลย”

“ขอบคุณมากเลย” หญิงสาวยิ้มน้อยๆ

“ว่าแต่ฟ้าสบายดีไหม”

“ก็เรื่อยๆ จ๊ะ แล้งก้องสบายดีไหม”

เธอแอบมองมือซ้ายของเขา เห็นว่านิ้วนางยังว่างอยู่

“เรื่อยๆ เหมือนกัน” ก้องกิตติ์ตอบเพียงเท่านั้นก็เดินมาถึงห้องน้ำพอดี “ถ้าฟ้าเสร็จก่อนก็มาเจอกันหน้าห้องน้ำนะ”

เขาว่าแล้วผายมือให้เธอเข้าไปยังห้องน้ำฝั่งตรงข้าม ตั้งฟ้ายิ้มให้เขาอีกครั้ง แล้วเดินเข้าห้องน้ำไปล้างคราบครีมออก พลางมองหน้าตัวเองในกระจกไปด้วย

ใบหน้ารูปไข่ของเธอถอดแบบจากพี่สาวมาไม่มีผิดเพี้ยนจนใครหลายคนเคยหักผิดว่าเป็นดาราดัง เธอมีดวงตากกลมโต จมูกโด่งแบบที่ไม่ต้องศัลยกรรม ทุกอย่างดูเข้ารูปแบบที่ต้องขอบคุณพ่อแม่ แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ต่างจากพี่สาวตรงที่ยามทำงานปกติจะแต่งหน้าแค่บางๆ รวมถึงมีฟันกระต่ายที่ทำให้ใบหน้าติดจิ้มลิ้มกว่าพี่ และด้วยใบหน้าแบบนี้เองที่ดึงดูดให้

คนแหวะเวียนมาหาตั้งแต่สมัยมัธยมปลาย แต่ก็ไม่มีใครจริงจังกับเธอเท่า
สมุทรา... ที่สุดท้ายแล้วเธอก็ยอมแพ้ความพยายามของเขา

พยายาม...

ถ้าสิบห้าปีก่อนเธอตัดสินใจจะพยายามกับเรื่องราวของก้องกิตติ์ เธอ
เองก็อยากรู้เหลือเกินว่าตอนนี้จะเป็นเช่นไร

อาจจะได้คบกัน อาจจะได้แต่งงานกัน อาจจะแยกย้ายกันแล้วมอง
หน้ากันไม่ติด หรือ...จริงๆ แล้วอาจจะไม่มีโอกาสนั้นแม้เธอจะได้พยายาม
แล้วก็ตาม

นั่นคือประโยคที่ดังฟ้ามักใช้ปลอบใจตัวเองเสมอในยามที่นั้งเสียดาย
ว่า เพราะอะไรจนถึงไม่พยายามกับเรื่องของก้องกิตติ์ แล้วก็ได้แต่ปล่อยให้
เรื่องราวของเขาเป็นความทรงจำสีชมพุงามๆ ในหัวใจของเธอเอง

เมื่อตั้งฟ้าก้าวออกมาจากห้องน้ำ ก้องกิตติ์ก็ยืนรออยู่แล้ว แขนเสื้อ
ของเขาเปียกเป็นวงกว้าง ทว่าเขาไม่ได้ใส่ใจมัน แล้วหันมามองบ้าง ให้เธอ
“เรียบร้อยใช้มั้ย”

“จะ ไปกันเถอะ” ดั่งฟ้ายิ้มตอบก่อนเดินเคียงเขาไป ผ่านไปครูใหญ่
ก้องกิตติ์ไม่ได้เปิดบทสนทนาใหม่ หญิงสาวจึงเป็นฝ่ายชวนคุย

“จะว่าไปงานนี้เพื่อนก็เยอะดีเนาะ”

“นั่นสิ เยอะมาก” ก้องกิตติ์เห็นด้วย

“เหมือนงานเลี้ยงรุ่นเลย”

ชายหนุ่มถามต่อ “แล้วฟ้าได้กลับไปโรงเรียนมัธยม หรือได้กลับไป
งานคืนสู่เหย้าบ้างเปล่า”

หญิงสาวชะงักก่อนส่ายหน้า “ก้องล่ะ”

“เหมือนกัน”

เขาตอบแล้วก็เงิบ ดวงตาคู่เธอยังคงมองเธออยู่เช่นนั้น พลันเสียง
โทรศัพท์ของชายหนุ่มก็ดังขึ้นชัดเจนหวัหะ ก้องกิตติ์รีบรับสายทันที

“ว่าไงมัต”

ตั้งฟ้ามองตรงไปข้างหน้า ในขณะที่ชายหนุ่มยังคงคุยโทรศัพท์

“ตอนนี้ยังไม่กลับเลย แต่พรุ่งนี้คงไปเปเปอร์เพลนส์ตั้งแต่เช้านั้นแหละ เข้าไปเช็กงานคุณทิวากรอีกรอบ ว่าแต่งงานคุณวิญญูที่ฝากไว้กับอาซัวร์เป็นไง มั่ง พี่เองก็ไม่ได้ถามอาซัวร์เลย รีบหน่อยก็ดี ส่วนเรื่องเอ็มอาร์คงต้องจัดการเรื่องอินแอปเพอร์เซสอีกครั้งด้วย แต่เดี๋ยวเรื่องนี้พี่ดูเอง แล้วก็เรื่องคุยกับสถาปนิกด้วย”

หญิงสาวพอจะได้ว่าเขาคุยกับเพื่อนร่วมงานหรือไม่ก็ลูกน้อง น้ำเสียงที่ใช้เน้นฟังดูสบายๆ แต่จากเนื้อความแล้วดูเหมือนว่ากำลังอยู่ในช่วงเรงกัน

“อ้อ อาซัวร์ว่างั้นเหรอ ดีที่เสร็จก่อนพี่ไปเอดิน”

เอดิน...

ตั้งฟ้าเริ่มจับต้นชนปลายว่าเอดินของก้องกิตต์นั่นคือที่ไหน แต่เอดินที่เธอรู้จักมีเพียงที่เดียวในโลก

เอดินบะระ...เมืองหลวงแห่งสกอตแลนด์

เมืองที่เธอกำลังจะเดินทางไปในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า

ชายหนุ่มยังคงคุยโทรศัพท์อยู่ ทำเสียงอึมในคอไปด้วยแทนการตอบรับ

“มัตมีตัวฟรีตลอดชีพอยู่แล้ว ก็บินตามมาเที่ยวด้วยกันสิ ยังขอวีซาทันนะ”

น้ำเสียงของก้องกิตต์อ่อนโยนลง ตามมาด้วยเสียงหัวเราะเบาๆ

“อะไร จะเข้าเกมอีกแล้วเหรอ หยุดเลย เอาเป็นว่าเดี๋ยวเจอกันพรุ่งนี้นะ”

รอยยิ้มยังคงอยู่บนใบหน้าก้องกิตต์แม้ในยามที่เขาว่างสายไปแล้ว ตั้งฟ้ายังคงมองใบหน้าเขาเช่นนั้น จนกระทั่งก้องกิตต์หันกลับมาทางเธอ ก่อนจะเลิกคิ้วสูงเมื่อเห็นว่าเธอนิ่งไป

“ก้อง”

ดวงตาคู่เธอยังคงมีประกายอ่อนโยนยามจับจ้องเธอ ทว่าความ

สงสัยระบายอยู่เต็มใบหน้าคอมสัน ดังฟ้าหายใจเข้าลึกๆ แล้วถามทันที

“ไม่ได้ตั้งใจจะแอบฟังนะ แต่...”

“ว่า...”

“คือ...ก้องกำลังจะไปเอดินบะระไซ้ใหม่ พอดีว่าเรากำลังจะไปเหมือนกัน”

“จริงหรือ ไปช่วงไหน” ก้องกิตต์ถามกลับ เสียงนุ่มทุ่มประหลาดใจในความบังเอิญนี้

“ไปทำงานตั้งแต่กลางกันยา ก้องละ” หญิงสาวตอบรวดเร็ว กำมือแน่นขึ้นไม่รู้ตัว เห็นชายหนุ่มกะพริบตาปริบๆ

“พอๆ กันเลย เราไปช่วงปลายกันยา อยู่ยาวเป็นเดือนเหมือนกัน”

ดังฟ้าพอจะเห็นจากทางตาของตนว่ากลุ่มเพื่อนอยู่ห่างไปไม่กี่ก้าวแล้ว แต่แทนที่จะเดินฉับๆ เข้าไปหา เธอกลับยืนนิ่งอยู่ที่เดิม เช่นเดียวกับก้องกิตต์ หญิงสาวมองเขาให้เต็มตาจนกระทั่งรู้สึกเหมือนตนเห็นเด็กหนุ่มพูดน้อยแต่ใจดีในอดีตอีกครั้ง เธอไม่แน่ใจนักว่าตอนนี้ข้างนอกฝนหยุดตกแล้วหรือยัง แต่ภายใน...กลับเหมือนมีสายฝนโปรยปรายลงมาสู่หัวใจอันแห้งผากของเธอ

สายฝน...ที่ไม่ได้พบกันมานานมากแล้ว

“ขอเบอร์ได้มั๊ยก้อง”

หญิงสาวโผล่ออกไป แม้ในวันนี้เธอจะไม่ได้คิดอะไรกับเขาอีกต่อไปแล้ว แต่การได้พบกันอีกครั้งก็ยังเป็นเรื่องน่ายินดี และมันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแปลกอะไรที่จะขอเบอร์ติดต่อเอาไว้ ในเมื่อกำลังจะเดินทางไปทีเดียวกัน

ก้องกิตต์ยังคงมองหน้าเธอหนึ่ง ก่อนพยักหน้า คล้ายยิ้มที่ไม่ผิดแผกไปจากสิบเจ็ดปีก่อนหน้านี้...สมัยที่เขายังเป็นเด็กหนุ่มยิ้มยากในสายตาเธอ แต่พอยิ้มที่กลับทำให้โลกสดใสขึ้นมาน่าประหลาด

“ได้เลย แล้วคุยกันนะ”

ดั่งฟ้าเจือก้องกิตติ์ครั้งแรกหลังจากเปิดเทอม ม. ห้า ได้ไม่นาน
นัก

วันนั้นเธอมีเรียนวาดเส้นตีวเข้าสู่สถาปัตย์ตอนเย็น แต่ดันลืมการบ้าน
สเกตซ์ไว้ที่โรงเรียน จึงรีบกลับมาเอาการบ้านที่โรงเรียนซึ่งห่างจากสยาม-
สแควร์แค่สิบนาที ตอนที่เธอกลับมานั้นไม่มีนักเรียนคนอื่นอยู่ในอาคารแล้ว
แต่ภารโรงยังไม่ได้มาปิดประตูห้องเรียน เด็กสาวจึงรีบวิ่งเข้าไปเอาการบ้าน
หว่าซากลับกลับตักบันไดขาพลิกเพราะความรีบร้อน

เด็กสาวเจ็บจนลุกไม่ไหว ฝนเริ่มตกแล้ว ดั่งฟ้าพยายามยืนขึ้น พลัน
เด็กหนุ่มใบหน้าสะอาด ตัดผมรองทรงตามกฎระเบียบโรงเรียนก็ปรากฏตรง
หน้าเธอเสียก่อน

‘เป็นไรเปล่า’ เด็กหนุ่มคนนั้นย่อตัวลงถามเธอพลางขมวดคิ้วเข้ม

ดั่งฟ้าส่ายหน้า เริ่มคุ่นๆ ว่าเขาเป็นนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-
คอมพิวเตอร์เช่นเดียวกับเธอ แม้จะแปลกใจที่อยู่ๆ เขาก็โผล่มาตรงหน้า
แต่ดั่งฟ้าก็รีบขอบคุณไปก่อน

‘ไม่เป็นไรจ๊ะ ขอคุณนะ’

ทว่าเธอเจ็บจนยืนไม่ได้ เด็กหนุ่มพินิจเธอแล้วส่ายหน้า

‘เราว่าตกลงมาขนาดนั้นน่าจะเจ็บได้เรื่องอยู่’

ดั่งฟ้าไม่รู้ว่าเขาเห็นตอนเธอตกบันได ตอนที่จะถามต่อเขาก็อธิบาย
เสียก่อน

‘พอดีเรากำลังลงบันไดด้านนั้น’ ว่าแล้วก็ขึ้นไปที่บ้านใดข้างๆ ลิฟต์ซึ่ง
อยู่อีกฝั่งของอาคาร ‘ตอนนี้นั้นไหนไหม ไปห้องพยาบาลก่อนหรือเปล่า’

‘ไม่เป็นไรจ๊ะ’ ดั่งฟ้ารีบปฏิเสธแล้วลุกขึ้น ทว่าขากลับพลิกจนเซไป
ด้านหลัง เกือบได้ล้มอีกครั้งถ้าเด็กหนุ่มคนนั้นไม่จับไว้เสียก่อน

ดั่งฟ้าทำหน้าที่ไม่ถูก เจ็บเท่าที่เจ็บ แต่ความกระอักกระอ่วนมีมากกว่า
เธอค่อยๆ เบนสายตาสืบสวดวงตาอยู่ริวนำมอง พลันเขาค่อยๆ ปล่อยมือ
จากเธอ

‘ขอโทษ’

ดั่งฟ้ายืนยักเย้ายักยัน ชมวดคิ้ว

‘ก็ไม่ได้ทำอะไรผิดนี่ เราต่างหากที่ต้องขอบคุณ ถ้ายังไง...เราไปก่อน
ดีกว่า’

เธอรีบโบกมือลา เก็บความหวังดีของเด็กหนุ่มชั้นเดียวกันคนนี้ได้
ในใจ หันหน้าจะเดินลงบันไดอีกครั้ง แต่ก้าวไปได้แค่ก้าวเดียว ขาก็พลิกจน
จะล้มอีกครั้งจนเด็กหนุ่มต้องช่วยจับแขนไว้ก่อน

‘แน่ใจหรือว่าไหว’ เขาถาม เหลือบมองนาฬิกาข้อมือของตนแล้วพูด
ต่อ ‘เราว่าห้องพยาบาลตึกห้าสิบปิดแล้ว ถ้าไปลงลิฟต์แล้วค่อยว่ากัน’

ความปวดทำให้ดั่งฟ้าพยักหน้าอัตโนมัติ มือหนึ่งถือกระเป๋านักเรียน
แบบๆ กับกระเป๋าคีเยยของโรงเรียน เด็กหนุ่มจึงจับกระเป๋านั้นไว้เพื่อจะ
ช่วยถือ ทว่าดั่งฟ้าส่ายหน้าพริต

‘ไม่เป็นไรจริงๆ จ๊ะ’

‘ไม่เป็นไรหรอก เรามีของ’ เขายกไหล่ที่สะพายเปื้อนอยู่ ‘เราว่าเธออาจ

จะเดินไม่ไหว ถ้าใจค่อยๆ เดินละกัน เราช่วยถือกระเป๋าก่อน'

สุดท้ายตั้งฟ้าก็ยอมให้เขาช่วยพยุงลงลิฟต์อาจารย์ แต่การพยุงของเขากลับเป็นการจับแขนแบบห่างๆ เพื่อให้เธอมีหลักยึด พอถึงชั้นล่าง เขาก็ถามซ้ำคำเดิมว่าเจ็บหรือไม่ แนนอนว่าตั้งฟ้าตอบคำเดิมว่าไม่เช่นกัน

'แน่ใจหรือ'

เขาถามย่ำราวกกับไม่เชื่อเธอเลยสักนิด ตั้งฟ้าพยักหน้า ความเจ็บเหมือนทุเลาลงไปเล็กน้อย เธอมองเขาปล่อยมือจากแขนเธอ ก่อนถามว่าทำไมเขาถึงยังอยู่ที่นี้ทั้งที่จะหกโมงเย็นแล้ว และเธอก็คิดว่าไม่มีนักเรียนคนอื่นอยู่ในอาคาร

'พอดีลืมการบ้าน ก็เลยกลับมาเอา'

'เหมือนกันเลย'

ตั้งฟ้ายิ้มแล้วขอกระเป๋าคืน เด็กหนุ่มยื่นกระเป๋าคืนให้เธอ เมื่อเธอยืนได้มั่นคงแล้ว ทั้งสองคุยกันและพบว่าต้องกลับทางสยามเช่นเดียวกัน

'แต่ฝนตกหนัก เอาใจดี เดินไม่ไหวแน่'

เด็กหนุ่มที่เธอยังไม่รู้ชื่อเหลือบมองเท้าเธอ ตั้งฟ้าฟ่อนลมหายใจออกมา แล้วมองสายฝนที่กำลังซัดกระหน่ำอย่างบ้าคลั่งนอกอาคาร หยิบร่มสีฟ้าติดโบสสีแดงออกมา

'มีร่มมัย'

เด็กหนุ่มเลิกคิ้วแล้วส่ายหน้า 'ไม่เป็นไรหรอก ฝนแค่นี้พอไหว'

ตั้งฟ้าส่ายหน้าแล้วเสนอ 'กลับแท็กซี่กันเถอะ'

มีอย่างการมตตอนที่ปากเสนอทางเลือก เสียงฝนข้างนอกดังจนแทบไม่ได้ยินอะไร เด็กสาวพินิจใบหน้าขาวดุติของเด็กหนุ่มที่เข้ามาช่วยเธอทั้งที่ยังไม่รู้จักชื่อ ดวงหน้าของเขามีแววกังวลเจือจาง

'กลับกัน เราเดินไม่ไหว เธอเองก็คงไม่อยากเดินตากฝนเหมือนกัน'

เด็กหนุ่มพยักหน้าในที่สุด สีหน้าของเขาติดจะนิ่งๆ หากดูเผินๆ ทว่าเมื่อได้มองเข้าไปในดวงตา เธอกลับเห็นความใจดีที่มีให้คนแปลกหน้า

เช่นเธอ

ดั่งฟ้าการร่มทันทึ ร่มสีฟ้าติดระบายสีขาวออกแบบจากการ์ตูนเรื่อง เซเลอร์มูนนี่พี่สาวของเธอได้รับมาจากแฟนคลับ ทว่าเจ้าตัวกลับไม่ชอบ แล้วเอามายัดใส่กระเป๋านักเรียนของน้องสาวด้วยความเป็นห่วง โดยไม่คิด ว่าดั่งฟ้าเองก็ไม่ได้โปรดปรานของหวานเหวอเช่นเดียวกัน ดั่งฟ้าไม่คิดจะใช้ มันแม้แต่บ่อย ทว่าวันนี้เธอกลับอยู่ใต้ร่มลายเซเลอร์มูน...กับเด็กหนุ่มที่เธอ ไม่รู้จักชื่อ

เขาถือร่มโดยเบี่ยงมาทางเธอเสียเป็นส่วนมาก ดั่งฟ้าเห็นว่าไหล่ข้าง หนึ่งของเขาเปียกฝนเป็นดวงๆ เธอจึงพยายามดันร่มไปทางเขา ทว่าเขากลับ จับมันแน่นในตำแหน่งเดิมไม่ให้เธอเปียก ดั่งฟ้าจึงตัดสินใจยัดเข้าใกล้เขา อีกนิดเพื่อให้ร่มคลุมได้ทั่ว ก่อนเหลือบมองใบหน้าที่เธอรู้สึกว้าวล่อหลา เหลือเกินจากระดับจมูก

อยู่สายเดียวกัน...แต่ทำไมปีก่อนไม่เห็นเจอกัน

ข้างมันเถอะ อย่างไรป็นก็อยู่ตึกเดียวกัน ได้เห็นหน้าไปอีกเป็นปี

ไม่กี่นาทีให้หลัง ทั้งสองก็ยืนอยู่ริมถนนองรีดูนังต์ที่รถติดหนักเพราะ สายฝนในช่วงเย็น เขาเดินเคียงข้างเธอไปขึ้นรถแท็กซี่ เมื่อบอกจุดหมาย เรียบร้อย เด็กหนุ่มก็พัมรมที่ยังมีน้ำหยดต้งๆ ให้เธอ ดั่งฟ้ารับร่มของ ตัวเองมาแล้วถาม

‘ไปบีทีเอสไหม๊ย กลับเลยเปล่า’

‘กลับเลย แล้ว...ละ’ เขาไม่ได้พูดชื่อเธอ ดั่งฟ้าจึงรีบตอบด้วยใบหน้า ยิ้มๆ

‘ยังหrok เตียวไปเรียนพิเศษต่อ ว่าแต่...ลืมถามไปเลยว่าชื่อไร อยู่ วิทย์-คอมพ์ไหม๊ย’

เด็กหนุ่มพยักหน้า ใบหน้านิ่งเริ่มดูละมุนขึ้นในความรู้สึกของผู้มอง

‘เราก็อง ห้องหกหกสอง’

ดั่งฟ้ายิ้มอย่างพึงใจ เห็นทีคงได้เจอกันทั้งปีจริงๆ

‘เราฟ้า หกหกหนึ่ง’

เสียงฝนตกกระทบหน้าต่างรถเหมือนจะดังขึ้น แอร์ภายในรถเย็นจนหนาว ทว่าตั้งฟ้าไม่ได้สนใจ ในเมื่อเธอเอาแต่มองรอยยิ้มบางๆ บนใบหน้า ก้องกิตติ์ ก่อนยิ้มกว้างราวกับลิ้มเจ็บ

‘วันนี้ขอบคุณมากนะก้อง’

‘ไม่เป็นไรหรอก เรายินดี’

น้ำใจจากเพื่อนใหม่เหมือนซาอุ่นๆ ในวันที่ฝนตกหนักเช่นนี้ การจราจรคับคั่งจนรถเคลื่อนตัวได้ช้า ทว่าตั้งฟ้ากลับอยากให้อัตตาติดตามไปเรื่อยๆ ราวไม่มีจุดหมาย

แต่สุดท้ายแท็กซี่ก็พาเธอมาถึงที่เรียนพิเศษทันเวลา แล้วค่อยเลี้ยวไปส่งก้องกิตติ์ที่สถานีรถไฟฟ้าสยามต่อ โดยก่อนจะลงจากรถ ตั้งฟ้าไม่ลืมถามว่าเพื่อนใหม่จะกลับอย่างไร

ก้องกิตติ์ลงรถไฟฟ้าที่สถานีอ่อนนุช แล้วต้องนั่งรถอีกสองต่อ เพราะวันนี้พี่ชายติดธุระไม่สามารถมารับได้ ตั้งฟ้าจึงรียอเงินเพื่อหารค่าแท็กซี่ให้เขา ในจังหวะที่เขาแวะเติบปั้สรว่จะไม่รับเงินนั้นเอง ตั้งฟ้าก็แอบวางร่มของตนไว้บนเบาะ ด้วยหวังว่าก้องกิตติ์จะไม่ทันสังเกตตอนนั้น แต่ไปเห็นเขาก็ตอนลงจากรถแล้ว

ระหว่างเรียน ตั้งฟ้าเอาแต่คิดถึงร่มเซเลอร์มูนที่เป็นของลิขสิทธิ์ราคาแพงนั้น ไม่ใช่เพราะเสียดาย แต่เพราะจินตนาการว่าเด็กชายตัวสูงโปร่งจะทำหน้าอย่างไรเมื่อเห็นเธอทิ้งร่มไว้ให้ แถมเป็นร่มหวานแหววไม่เข้ากับเขาเสียอีก ถือไปไหนได้มีเขินแน่นอน ทว่า...บางทีเขาอาจจะยอมถือเดินกลับบ้าน บางทีอาจจะพับไว้ อาจจะคิดว่าเป็นเรื่องบังเอิญ แต่ตั้งฟ้าคิดว่าเขาจะไม่ทิ้งมันไว้บนแท็กซี่ และที่เธอทำก็ไม่ได้มีเจตนามากไปกว่าไม่อยากให้เขาเปียกฝนก็เท่านั้นเอง

ตั้งฟ้ายิ้มน้อยๆ ความเจ็บที่ชายังไม่หาย แต่บรรเทาลงไปมากแล้ว จนเดินได้เป็นปกติ หลังเลิกเรียนพิเศษตอนสองทุ่ม ดูฝนซึ่งเพิ่งถ่ายละคร

แถวสี่ลมเสร็จแะมาจับเธอถึงโรงเรียนติวสถาปัตย์เพราะฝนยังไม่หยุดตก และเมื่อตั้งฟ้าสารภาพว่าไม่มีร่ม ดุจฝนก็ขมวดคิ้วมุ่นถามทันที

‘ร่มไปไหนอะฟ้า’

ตั้งฟ้ายิ้มน้อยๆ ‘อยู่กับหน้ากากทักซิโด’

เจ้าของร่มตัวจริงเกาหัวแกรกๆ ‘หมายความว่างั้น หน้ากากทักซิโดอะไร’

‘เปล่า’ ตั้งฟ้ายกไหล่แล้วหัวเราะเบาๆ ในคอ ‘ฟ้าหิวแล้ว กลับไปกินหมี่เกี๊ยวที่คอนโดเรากันดีกว่า’

แม้ดุจฝนจะยังสงสัยว่าร่มหายไปไหน แต่สุดท้ายแล้วพี่สาวเองก็ไม่ได้อาลัยอารมณ์ร่มยอดมนุษย์หญิงมากนัก เพราะเป็นเพียงของที่แฟนคลับให้มาและไม่ถูกจริตเธอ ดุจฝนพูดแคว่ว่าให้ระวังอย่าให้ร่มหายอีก พอกลับถึงคอนโดก็ยื่นร่มสีดำเรียบๆ ให้ตั้งฟ้าใช้ติดกระเป๋าไปเรียนแทนคันเดิม

วันต่อมาแดดแจ่มจ้าตั้งแต่เช้า อากาศร้อนจัดไม่ต่างจากกลางเดือนเมษายนทั้งที่ล่วงเข้าเดือนมิถุนายนแล้ว ระหว่างที่ตั้งฟ้ากำลังขะมักเขม้นทำการบ้านฟิสิกส์ช่วงพักระหว่างชั่วโมง เพื่อนร่วมชั้นของเธอก็เดินเข้ามาเรียกออกไปนอกห้องเพราะมีเพื่อนต่างห้องมารออยู่

ก้องกิตติยืนอยู่ด้วยสีหน้านิ่งขรึม ในมือมีร่มสีฟ้าติดโบว์สีแดงที่พับเรียบร้อย ตั้งฟ้ามองแล้วก็อดขันเบาๆ ไม่ได้ ทำให้ก้องกิตติดีตหน้าขรึมกว่าเดิมแล้วยื่นร่มให้ทันที

‘ฟ้าลิ้มร่มไว้ในรถ’

เสียงเขาเรียบราวกับเป็นคนละคนกับเด็กหนุ่มใจดีเมื่อวันก่อน แวบแรกตั้งใจจะบอกเขาว่าขอโทษที่ลิ้ม แต่วินาทีต่อมากลับตัดสินใจเปลี่ยนเป็นสายหน้า

‘ไม่ได้ลิ้มหรอก ให้ก้องใช้นั่นแหละ’

ก้องกิตติกะพริบตาปริบๆ มองร่มในมือเธอ ตั้งฟ้าทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้อธิบายต่อ

‘โทษที เราลืมบอกว่าเมื่อวานพี่สาวเรามารับหลังเรียนพิเศษ พี่เรามี
ร่ม และเราก็กลับกันได้ แต่ก้องต่างหากที่ไม่มีร่มแล้วต้องกลับบ้านอีก
หลายต่อ กลัวก้องเป็นหวัด’

ตั้งฟ้าว่าแล้วยืมอย่างจริงจัง มองสีหน้าก้องกิตติ์ไปด้วย เขากะแอม
เบาๆ ‘ไม่ว่าอะไรต่อจากนั้น ตั้งฟ้าไม่แน่ใจว่าเขาได้ใช้ร่มของเธอหรือเปล่า
แต่แค่วันนี้เขายังสบายดีก็โอเคแล้ว’

ก้องกิตติ์สบตาเธออยู่พักใหญ่ทีเดียวก่อนจะยิ้มออกมา

‘ขอบคุณมากนะ’

รอยยิ้มนั้น...ทำให้ใบหน้าคมสันน้อมมองขึ้น ตั้งฟ้ายิ้มรับรอยยิ้มนั้น
ตอนที่เขากถามต่อ

‘ว่าแต่ทำเป็นไงมั่งฟ้า’

‘สบายมาก ไหล่เตะคนได้’

มุกของเธอทำให้เขาหัวเราะเบาๆ ตั้งฟ้าเผลอหัวเราะตาม สบดวงตา
ที่ฉายแววอ่อนโยนลงของก้องกิตติ์แล้วกล่าวเสียงใส

‘ขอบคุณจริงๆ นะก้อง ขอบคุณมาก’

‘ขอบคุณเหมือนกัน...สำหรับร่ม’

เพียงเท่านั้นตั้งฟ้าก็พอรู้คำตอบแล้วว่าก้องกิตติ์ได้ใช้ร่มของเธอ
หรือไม่ เธอกำร่มแน่นขึ้น แม้จะไม่ได้ชอบเซเลอร์มูนเป็นพิเศษ แต่ตั้งฟ้าก็
คิดแล้วว่าบางทีเธอคงจะพกร่มคันนี้ต่อไปทั้งปี

เพื่อว่าอาจจะมึลสักวันที่ได้อยู่ใต้ร่มคันเดียวกันกับหน้าากทักซิโด้อีก
สักครั้ง

๕

ถ้าไม่รีบงานแต่งงานของสมุทรกับชลธรแล้ว ดังฟ้าได้คุยกับก้อง-
กิตต์ครั้งสุดท้ายตอนงานรับปริญญาของเธอ แล้วเขาแวะมาแสดงความยินดี
กับถ่ายรูปด้วย ก่อนจะหายไปตามทางใครทางมันเมื่อก้าวเข้าสู่วัยทำงาน
นับจากวันนั้นก็ลืมปีได้แล้ว

แต่วันนี้เธอกำลังจะได้พบกับก้องกิตต์อีกครั้ง เมื่อตอนนี้เขากำลังนั่ง
รถแอร์ลิงก์จากสนามบินมายังใจกลางเมืองเอดินบะระหลังเดินทางมาถึงด้วย
สายการบินสัญชาติตะวันออกกลาง ส่วนเธอมาถึงที่นี่ตั้งแต่สี่ปดาก่อน

เอดินบะระเป็นเมืองดงามดังที่ดั่งฟ้าเคยจินตนาการไว้ สมกับที่เป็น
เมืองต้นกำเนิดของวรรณกรรมยาวชนชื่อก้องโลกอย่าง*แฮร์รี พอตเตอร์*
ขณะนี้หญิงสาวกำลังนั่งอยู่ในร้านอาหารบนถนนรอยัลไมล์ซึ่งเป็นหนึ่งใน
ถนนท่องเที่ยวสายหลักของกรุงเอดินบะระ พื้นถนนเป็นหินไม่ลื่นสม่ำเสมอ
ตลอดทางเรียงรายด้วยอาคารก่อสร้างด้วยอิฐสีน้ำตาลคงเอกลักษณ์เก่าแก่
อันต้องมนตร์ขลังของเมืองหลวงแห่งดินแดนเหนือ ส่วนใหญ่เป็นร้านอาหาร
และร้านค้าของพื้นเมืองชื่อดัง ไม่ว่าจะเป็นวิสกี้หรือเครื่องแต่งกายลายสกอต

ตรงข้ามร้านกลางถนนนี่คือที่ตั้งของมหาวิทยาลัยเซนต์โจเอลส์ของนิยายเชิร์ชออฟสกอตแลนด์ สร้างด้วยสถาปัตยกรรมกอทิก และโดดเด่นด้วยยอดโดมรูปมงกุฎที่มองเห็นได้จากไกลๆ ภายใต้ท้องฟ้าสีหมองที่มีเมฆสีตุ่นปกคลุมทั่ว ส่งผลให้เมืองนี้ดูเคร่งขรึมแบบหม่นๆ ท้องฟ้าที่นี้ครึ้มเทาเกือบตลอดเวลา ตั้งแต่เธอมาอยู่ และแสงแดดก็เป็นสิ่งที่หาได้ยากเหลือเกินจากเมืองนี้ มีเพียงวันสองวันเท่านั้นที่แดดจัดจ้า ทว่าก็ไม่ร้อนแรงดังเมืองไทย ติดจะเย็นๆ ด้วยลมหนาวที่พัดมาจากทะเลเหนือเสียมากกว่า

ตั้งฟ้าชื่นชมความงามของมหาวิทยาลัยเซนต์โจเอลส์ไปพร้อมกับละเลียดจิบกาแฟ ก่อนตวัดสายตามาเหลือบมองหน้าจอโทรทัศน์ซึ่งสว่างวาบจากการแจ้งเตือนว่ามีคนมาคอมเมนต์การเช็กอินถนนรอยัลไมล์ของเธอในเฟซบุ๊ก แต่เธอไม่ได้สนใจจะเปิดอ่านโดยละเอียด แล้วหยิบแมคบุ๊กขึ้นมาจากระเบ้าถือใบใหญ่ กดเปิดเพียงครั้งเดียวก็ปรากฏหน้าจอล็อกอินเข้าเครื่อง

หญิงสาวรีบเข้าไปดูไฟล์งานแบบร่างของตนในโปรแกรมที่เธอเพิ่งร่างไปได้ไม่กี่เปอร์เซ็นต์ หลังจากวันนี้ไปลงพื้นที่ร้านอาหารไทยขนาดใหญ่ที่กำลังจะเปิดให้บริการในอีกสามเดือนข้างหน้าบนถนนเซาท์เคิลริก หน้าหลักของตั้งฟ้าคือปรับปรุงโครงสร้างภายในเนื่องจากตัวอาคารเก่าพอสมควร รวมถึงรับหน้าที่ออกแบบภายในด้วย เนื่องจากคุณอนิธา เจ้าของเครือวารากิตติซึ่งเป็นเครือธุรกิจเกี่ยวกับเครื่องจักร สินค้าไอที และร้านนวดแผนไทยเจ้าใหญ่ในยุโรป ต้องการสถาปนิกคนไทยที่เคยมีประสบการณ์การออกแบบร้านอาหารของไทยในต่างแดน และตั้งฟ้าเองก็มีประสบการณ์ในการปรับปรุงทั้งร้านอาหารไทยและโรงแรมสัญชาติไทยในต่างประเทศมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน ผลงานที่โดดเด่นที่สุดของเธอคือการออกแบบโครงสร้างภายในให้ร้านอาหารไทยที่เจ้าของเทกโอเวอร์อาคารสไตล์วิกตอเรียนในลอนดอน จึงได้รับการทาบทามให้ออกแบบภายในอาคาร ณ ประเทศอังกฤษอีกครั้งอย่างน่าภูมิใจ

หญิงสาวทำงานเป็นสถาปนิกให้บริษัทออกแบบภายในชื่อดังซึ่งมี

บริษัทแม่อยู่ที่ลอนดอนมาได้เจ็ดแปดปีแล้ว ช่วงสี่ห้าปีแรกๆ ก็ทำเป็นงานประจำควบคู่ไปกับการเป็นผู้จัดการตรา แต่หลังๆ พอเธอเข้าวัยสามสิบก็ชักไม่ไหว เมื่อพี่สาวตัดสินใจเปลืองงานในวงการบันเทิงแล้วเปิดร้านของหวาน แทนที่จะสบายขึ้นเนื่องจากดูแลคือน้อยลง กลับกลายเป็นว่ายุ่งกว่าเดิม เพราะร้านขนมและไอศกรีมของดุษณีประสบความสำเร็จจนเปิดสาขาสองสาขาสามตามมา สุดท้ายตั้งฟ้าจึงขอออกมาเป็นสถาปนิกพาร์ตไทม์ รับงานตามความสะดวก แต่ก็ไม่ได้ทิ้งขาดเพราะเป็นงานที่เธอรัก

หญิงสาวนั่งขมวดคิ้วมองหน้าจอแล้วเริ่มร่างโครงสร้าง ผ่านไปได้ราวๆ ลิบนาทีหน้าจอโทรศัพท์ก็สว่างขึ้นมาอีกครั้ง ปรากฏข้อความจากคนที่เธอรออยู่ผ่านแอปพลิเคชันไลน์

‘เราถึงแพลตแล้วนะ อีกประมาณสิบห้านาทีเจอกัน’

หญิงสาวรีบพิมพ์ตอบ ‘ก้องเหน้อยมากมัย ถ้าเหน้อยพักก่อนก็ได้’

เธอพิมพ์ไปด้วยความรู้สึกจริงๆ ทั้งที่ก่อนหน้านี้ก็กังวลที่ยืนกรานนับครั้งไม่ถ้วนตั้งแต่มาถึงที่นั่นว่านอนเต็มอ้อมมาจากบนเครื่องแล้ว และเมื่อเธอเสนอว่าจะไปรับที่สนามบิน เขาก็ปฏิเสธเสียอีก และกล่าวว่าเคยมาที่นี่แล้วจึงไม่ลำบาก สุดท้ายตั้งฟ้าเลยตามใจ แต่ก็เกรงใจในเวลาเดียวกันว่าเขาจะออกมาพบเธอ แม่น่าจะเหน้อยพอตัวหลังจากนั่งเครื่องบินมาครึ่งวัน

‘ไม่เหน้อยๆ เราอยู่แถวไฮสปีดด้วย ไกลร่อยล์ไมล์อยู่แล้ว แล้วเจอกันนะ’

ตั้งฟ้ายิ้มโดยไม่รู้ตัว แล้วส่งสติ๊กเกอร์รูปโอเคกลับไป

หลังจากได้หมายเลขโทรศัพท์ของเขามาเมื่อสี่เดือนก่อนในงานอัป-มุงคลสมรสของสมุทร เธอก็ได้คุยกับชายหนุ่มแค่สองสามครั้ง ครั้งแรกคือถามจุดประสงค์ในการมาเอดินบะระ ก้องกิตติ์ได้รับรางวัลระดับนานาชาติจากการเขียนแอปพลิเคชันด้านออกแบบ และจะเดินทางมารับรางวัลที่นี้ รวมถึงทำงานร่วมกับบริษัทด้านแอปพลิเคชันโทรศัพท์มือถือสัญชาติสกอต อีกทั้งตั้งใจจะมาเจอเพื่อนสนิทตั้งแต่สมัยเตรียมอุดมฯ อย่างศรัณย์ที่กำลัง

จะเดินทางมาดูแลการเปิดร้านอุปกรณ์ไอทีที่นี่ โดยส่วนตัวตั้งฟ้าเองแม้จะไม่เคยอยู่ห้องเดียวกับศรัณย์ แต่เธอก็พอจำเขาได้เพราะเคยคุยกัน หลังจากนั้นตั้งฟ้าก็ยิ่งได้เจอศรัณย์บ้าง เพราะเขาเรียนวิศวะอยู่กับก้องกิตติ แต่พอเรียนจบก็ไม่ได้ข่าวอีก มารู้อีกทีก็จากปากก้องกิตตินี้เองว่าศรัณย์ย้ายมาอยู่ยุโรปได้หลายปีแล้ว

แปลก...การไปเจอกันในเหตุการณ์ที่ไม่ควรเจอกัน แคมโซคะต่ายยังเล่นตลกให้เดินทางมาพบกันในเมืองที่อยู่อีกซีกโลกเช่นนี้ ตั้งฟ้าไม่รู้จะเรียกความบังเอิญนี้ว่าอย่างไรดี

‘ไม่รู้จะเรียกว่าอะไร ก็เรียกว่าพรหมลิขิตสิ’

ภานีนีวเช่นนั้นเมื่อเดือนก่อน ตั้งฟ้าได้แต่เกาหัวแกรกๆ นั่งมองเพื่อน อยากคิดอย่างนั้นเหมือนกัน แต่ก็คิดว่าตนไม่ได้คิดอะไรกับก้องกิตติมาเป็นสิบปีแล้ว จะมาทักท้วงว่าเป็นพรหมลิขิตคงดูแปลกๆ ตั้งฟ้าจึงท้วง

‘ก็แค่บังเอิญ พรหมลิขิตอะไร ที่เกียงเดินไปเจอโจทก์เก่าที่เคยแย่งแฟนเก่าที่ฮ่องกงเลยไม่ใช่หรอ นั่นคือพรหมลิขิตมั้ยถามใจเธอดู’

ตั้งดาวถึงกับหลุดหัวเราะพรีต ในขณะที่ภานีนีวส่งสายตาเขียวบ๊ัดมาให้ รีบตอบ

‘เออ มันก็คนละเรื่องกัน อันนั้นมันความซวยลิขิต แต่ของแกมันคนเคยกิ๊กกัน งานนี้มีรักใสๆ หัวใจสองดวงเกิดขึ้นกลางเอดินบะระแน่นอน’

ตั้งฟ้าฟังแล้วก็ได้แต่ขมวดคิ้ว ‘เคยกิ๊กกันอะไร’

‘ทำไมจะไม่เคย อย่างน้อยก้องก็เคยอยู่ช่วยแกตั้งหลายรอบ’ ของขวัญพูดขึ้น ดวงตาวับวาว

‘นั่นมันเพราะก้องเป็นสุภาพบุรุษกับทุกคน’ ตั้งฟ้าตอบเสียงเรียบ ‘แล้วก็...มีแต่ฉันต่างหากที่เคยมองเขาอยู่ข้างเดียว’

หญิงสาวหลุดออกจากบทสนทนานั้นเมื่อเห็นคนคุ้นตาเดินเข้ามาในร้าน ท้นที่ที่สบตาเธอ ก้องกิตติก็รีบยิ้มให้แล้วเดินตรงเข้ามาหา เอ่ยด้วยเสียงนุ่มทุ้มน่าฟัง

“ฟ้า...รอนานมัย”

คนที่เธอเคยมองบัดนี้กลับมาอยู่ในสายตาก็ครั้ง

“ไม่หรอก”

ตั้งฟ้าขึ้น ยิ้มกว้างให้ก้องกิตติ์แล้วรีบผายมือให้เขานั่งลงบนเก้าอี้
ว่าง ชายหนุ่มสวมแว่นสายตาทำให้ดูแปลกตาไปเล็กน้อย หญิงสาวพอเห็น
รอยคล้ำรอบตาเขาและสีหน้าที่ติดจะอิดโรยไปบ้างก็อดถามไม่ได้

“เป็นไงก้อง เหนื่อยมากมัย” เธอนั่งลงพร้อมเขา “เพิ่งลงจากเครื่อง
แท้ๆ แต่ก็ยังมีน้ำใจแะมาหา”

ชายหนุ่มส่ายหน้า “ไม่หรอก มีเพื่อนทั้งที่ก็ต้องแะมาหาอยู่แล้ว เรา
คงไม่ค่อยได้เจอคนไทยคนอื่น กว่าสนจะมาก็ตั้งสัปดาห์หน้า จริงๆ เรา
ดีใจที่ฟ้าบังเอิญมาทำงานที่นี่ในช่วงเดียวกัน”

ตั้งฟ้าพบหน้าจอกอมพิวเตอร์ คนตรงหน้าใจดีเท่าไรเธอรู้ดี หญิงสาว
สบตาคู่เรียวก่อนตอบยิ้มๆ

“เราก็เหมือนกัน ถ้าช่วงนี้เจอบ่อยก็อย่าเพิ่งเบื่อเรานะก้อง”

“ไม่เบื่อหรอก” ก้องกิตติ์รีบตอบ

“ขอบคุณนะ”

“เรายินดี” ก้องกิตติ์ตอบเสียงนุ่ม

หญิงสาวพินิจใบหน้าเขาไปด้วย รื้อรอยขีดเล็กๆ ริมขอบตากับไร
หนวดจางๆ นั่นคือหลักฐานของกาลเวลาที่ผันผ่าน พอมาอยู่บนใบหน้าชาย
ตรงหน้าแล้วกลับทำให้เขาดูมีเสน่ห์แบบผู้ใหญ่และน่ามองกว่าสมัยเด็กๆ
เสียอีก

“ก้องสั่งอะไรก่อนมัย”

เธอลงยืนเมนูให้ ก้องกิตติ์พยักหน้าแล้วรับไป ตั้งฟ้ามองเขา
พิจารณาเมนูอาหารแล้วถามต่อ

“เอ...ก้องมาอังกฤษเป็นรอบที่สองของปีแล้วนี่”

เขาเงยหน้าขึ้นมาพยักหน้า “ก็อย่างที่เล่าให้ฟ้าฟังในไลน์นั่นละ แต่

“ไม่ได้ขึ้นมาถึงสกอตแลนด์”

“แล้วตอนนั้นไปเมืองไหนมั่ง”

“แค่ลอนดอนกับเซาแทมป์ตัน พอดีพี่ชายเราทำงานอยู่ที่นั่น”

ดั่งฟ้าเลิกคิ้วกับข้อมูลใหม่ “จริงเหรอ งั้นเดี๋ยวก็องก็คงแวะลงไปเยี่ยมมะลิ”

ก้องกิตต์ยังไม่ก้มลงมองเมนู ตอบเธอต่อ “ไม่แล้ว เพราะว่าพี่เราลาออกแล้ว ที่เรามาที่นี่ก็เพราะช่วยพี่ยายของกลับไทย”

หญิงสาวพยักหน้าช้าๆ “แล้วพี่ชายก้องทำงานอะไรที่นี่”

“วิศวะ ตอนนี้ก็กลับไปเป็นวิศวะที่ไทย”

“แล้ว...” ดั่งฟ้าอยากถามสาเหตุแต่ก็เว้นช่วง เนื่องจากบางทีอาจจะเป็นเรื่องส่วนตัว ทว่าก้องกิตต์กลับเล่าต่อด้วยท่าทางสบายๆ

“เพราะครอบครัวนะ พี่เราแต่งงานตั้งแต่ก่อนเรียน ป. เอก แต่งได้ปีหนึ่งก็มาที่นี่แล้วอยู่ทำงานยาวเลย พี่สะใภ้เราอยู่เมืองไทยคนเดียวมาหลายปีแล้ว”

คนฟังฟังอย่างตั้งใจ “โหชนะ พี่สะใภ้ก้องไม่เหงาเหรอแบบนี้ หรือตามมาอยู่ที่นี่ได้มัย”

“ก็น่าจะเหงาอยู่นะ เห็นพูดอยู่ แต่ย้ายมาที่นี่ไม่ได้เพราะต้องทำงานให้ทางบ้านตัวเองเหมือนกัน สุดท้ายก็บินเยี่ยมกันไปมาห้าหกปีแล้ว”

“โห...สุดยอดเลย” ดั่งฟ้ากะพริบตา “ทั้งพี่ชายก้อง ทั้งพี่สะใภ้ก้องนี่เก่งจริงๆ ยังรักษาความสัมพันธ์ระยะไกลได้”

“นั่นสิ อาจจะเพราะโตๆ กันแล้วด้วยมั้ง มีปัญหากันบ้างแหละ แต่สุดท้ายก็ผ่านไปได้ แต่หลายคนก็ไปไม่รอด”

ชายหนุ่มก้มลงมองเมนูต่อ ดั่งฟ้ายกไหล่ ไม่คิดจะลงประเด็นไปลึกกว่านั้น เพราะอย่างไรเสียก็เป็นเรื่องส่วนตัวของครอบครัวก้องกิตต์ แม้เขาจะเล่าให้ฟังเองก็ตาม

“แล้วสนุكمั้ยตอนนั้น ที่มาที่นี่”

“ก็ดีนะฟ้า เราไปหลายที่แล้ว ไปงานแต่งงานสนที่เบอร์ลิน ไป...เช็กไปออสเตรีย สวิส แล้วมานี่ต่อ กลับไทยกับพี่ เหนื่อยแต่ก็สนุก”

ดั่งฟ้าเลิกคิ้ว “สนแต่งงานแล้วหรือ”

“แต่งงานแล้ว”

“เอาจริงเพื่อนเราก็กินแต่งงานกันเกือบหมดแล้วนะเนี่ย”

“นั่นสิ” ก้องกิตติ์พยักหน้า “ตอนนี้กลายเป็นอาเป็นลุงให้เด็กเต็มไปหมด”

ดั่งฟ้าหัวเราะ ในวัยสามสิบสาม...วัยที่ค่านิยมคนส่วนใหญ่เชื่อว่า มีหน้าที่การทำงานมั่นคง แต่งงาน มีลูก แต่เธอยังเป็นประชากรที่ไม่ได้เดินตามค่านิยมนั้น อีกอย่างพอเพื่อนแต่งงานกันเยอะขึ้น พี่สาวมีหลานมาให้เลี้ยง ดั่งฟ้าก็พบว่าชีวิตแต่งงานนั้นมันซับซ้อนกว่าที่เธอคิดมากพอตัว ความฝันที่จะได้ใส่ชุดเจ้าสาวเลยเริ่มเลือนราง เพราะไม่อยากให้ชีวิตวุ่นวายไปกว่านี้

“นั่นสิ เราก็กินแล้วเหมือนกัน ส่วนป้าก็เป็นบ้าง แต่ยังไม่อยากโดนเด็กเรียกป้าเท่าไร”

หญิงสาวชี้ทางตาตัวเองคล้ายกับจะให้ดูว่าดินกายังไม่มาเยือน ก้องกิตติ์หัวเราะเบาๆ ก่อนทัก

“หลานของฟ้าก็น่ารักมากเลยนะ พอเห็นข่าวอยู่”

แม้เขาจะไม่เคยเจอน้องพราว หลานสาววัยขวบกว่าของเธอมาก่อน แต่คนไทยส่วนใหญ่ต่างรู้จักลูกสาวของดุจฝันกับอาจารย์หนุ่มผู้เป็นสามีของเธอ เด็กหญิงพราวฉายแววน่ารักตั้งแต่เด็ก จนผลิตภัณ์สำหรับเด็กพากันจับจองตัวทั้งแม่ทั้งลูกให้ไปเป็นพรีเซนเตอร์

“ขอบคุณะก้อง หน้ากลิ้งก็น่ารัก แต่หลังกลิ้งนะ หืม...ทิ้งผมน้ำฟ้าจนหัวแทบล้น”

ดั่งฟ้าตอบแล้วจับหน้าผากตัวเองเบาๆ ก้องกิตติ์ส่ายหน้าพริตแล้วหัวเราะ

“ยังๆ ยังไม่ล้น ว่าแต่สนุกมั้ยเลี้ยงหลาน”

“ก็สนุกดี แต่ยุ่งมาก แบบรู้เลยว่ามิelukคนหนึ่งนี่เหนื่อยจริงๆ”

ไหนดจะให้ผมให้ข้าว ไหนดจะคอยดูแล ไหนดจะต้องคอยปลอบประโลม ยามร้องไห้ คอยระวังไม่ให้เป็นอันตราย น้าอย่างเธอยังเหนื่อยขนาดนี้ คนเป็นแม่คงเหนื่อยกว่าสิบเท่า ว่าแล้วตั้งฟ้าก็เผยทัศนคติของตนออกไปตรงๆ

“เอาจริงเราไม่ชอบเด็ก ไม่ชอบอะไรที่ควบคุมไม่ได้”

“แบบนี้ฟ้าคงไม่คิดมี” ก้องกิตติ์ถามตรงๆ

ตั้งฟ้าซึ้งใจก่อนส่ายหน้า

“ถ้าถามเรา เรายังไม่คิด แต่ไม่ใช่ว่าเราไม่รักหลานนะ เรารัก แล้วก็สนุกที่ได้เห็นเขาโตขึ้นทุกๆ วัน น่าตื่นเต้นว่าจะโตขึ้นมาเป็นคนดีแบบที่พวกเราตั้งใจให้เป็นหรือเปล่า”

ดวงตากลมโตเต็มไปด้วยประกายอบอุ่นอย่างที่เจ้าตัวไม่รู้ตัว ก่อนจะเอ่ยปากถาม

“ว่าแต่...สนล่ะ มีน้องยัง”

ก้องกิตติ์ส่ายหน้า “ยังๆ เพิ่งแต่งเมื่อปลายปีที่แล้วนี่เอง”

“แล้วแฟนเป็นคนเยอรมันหรือ ตอนนี้น้องยังอยู่เบอร์ลินใช่ไหม”

“ตอนนี้น้องไปตรวจงานอยู่ที่มิวนิก ส่วนภรรยาสนเป็นคนไทย แต่เบสอยู่เบอร์ลินทั้งคู่”

ตั้งฟ้ายกมือขึ้นลูบคาง “ว่าแต่ทำไมตอนนั้นสนย้ายไปอยู่เบอร์ลินนะ”

ดูเหมือนก้องกิตติ์จะลืมไปแล้วว่าเมนูอาหารยังอยู่ตรงหน้า เขาเล่าเรื่องเพื่อนสนิทด้วยสีหน้าสบายๆ

“ตอนแรกอยู่ปราง เพราะคุณพ่อสนมาเปิดธุรกิจที่ปราง เลยย้ายตามกันมาทั้งครอบครัว ปรางภูเมื่อสามสี่ปีก่อนมีคดีขโมยระดับชาติ แล้วฝั่งเครือธุรกิจของภรรยาสนที่ตอนนั้นลงทุนในปรางโดนกล่าวหาว่าอยู่เบื้องหลัง สนได้เข้าไปช่วย สุดท้ายเลยรักกันตอนผ่ากระสุนปืนนั่นละ”

“จริงหรือ” ตั้งฟ้าร้องขึ้นด้วยความตื่นเต้น “ยังกะหนัง”

“จริง เรื่องตอนนั้นพิกมากฟ้า ไว้เจอสนค่อยให้สนเล่ารายละเอียดให้

ฟังละกัน เดี่ยวสนมาที่นี้ก่อน แล้วภรรยาจะตามมา”

“ได้ๆ รอฟังเลย ว่าแต่เครื่องของภรรยาสนนี่เครื่องไหน เครื่องธุรกิจไทย ที่ลงทุนในยุโรปที่เรารู้จักก็มีไม่กี่เจ้า เราอาจคุ้นๆ หูมาบ้าง”

“วรากิตต์นี่แหละ คุณเอื้อม เจ้าของเครื่องคือภรรยาสน ไม่รู้ฟ้ารู้จัก หรือเปล่า”

สถาปนิกสาวกะพริบตาปริบๆ แล้วร้องขึ้น “เฮ้ย โลกกลมมาก เพราะคุณเอื้อมนี่แหละคือลูกค้าของบริษัทเรา จ้างให้บริษัทเราออกแบบภายในร้านอาหารของเขาที่นี้ วันก่อนยังวิดีโอคอลกันเพื่อรับรีพอย์เลย”

นัยน์ตาหลังแว่นก้องกิตต์เต็มไปด้วยความประหลาดใจไม่แพ้กัน “โลกกลมจริงๆ ด้วย เราคิดว่าฟ้ามาที่นี้เพราะออกแบบให้บริษัทของฟ้าอย่างเดียว แต่ไม่รู้ว่าคุณค่าที่เป็นเจ้าของโปรเจกต์นี้คือคุณเอื้อม”

“โลกกลม...โลกกลม...” ดังฟ้าทวนคำซ้ำไปมา พอหายใจเพราะความบังเอิญแล้ว เธอก็สบตาคู่ริ้วของนักพัฒนาหนุ่มที่เธอไม่คิดว่าจะมีโอกาสมานั่งคุยด้วยในอีกซีกโลกเช่นนี้

“ขนาดเราเองไม่เจอก็จะมาตั้งสิบปี บทจะเจอก็เจอแบบไม่คาดฝัน แถมยังมาเมืองเดียวกันแบบนี้ในช่วงเดียวกัน เราว่า...จะเจอเรื่องบังเอิญเรื่องอื่นก็น่าประหลาดใจแล้วละ”

พลันดวงตาคู่ริ้วของชายหนุ่มกลับเต็มไปด้วยความจริงใจคล้ายตอนที่เขาคืนร่มให้เธอตอน ม. ห้า

แม้ท้องฟ้ายามบ่ายสามจะหม่นด้วยเมฆฝนจนชวนหดหู แต่ดังฟ้ากลับรู้สึกเหมือนดวงอาทิตย์กำลังทอแสงอันอบอุ่นมายังบริเวณที่เธอนั่งในตอนี้

และช่วงเวลาในเมืองเอดินบะระนับจากนี้ก็น่าจะเป็นช่วงเวลาที่น่าประทับใจไม่น้อย